

Ave Maria

Marec

1949

dupl.

FROM
FATHER BERTRAND
11 St. Mary's, Lemont
ILL.

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Našlov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

MAREC, 1949

LETNIK 41

VSEBINA

	Stran
Evangeljski prizori	1
Sveta Matilda, kraljica	3
P. Alojzij, o.f.m.	
Moderna popularnost sv. Jozefa	6
P. Martin, o.f.m.	
V objem misijonu	9
P. Rudolf Pifko, o.f.m.	
Zvelicavni postni spomini	13
Svarilo Fatimske Gospe	14
Krizem kraljestva kriza	18
P. Martin, o.f.m.	
S krizem in sidrom	20
Poslov. p. Bernard, o.f.m.	
Blazeni Contardo Ferrini	23
Pot k Bogu	25
P. Kazimir, o.f.m.	
Lemontski odmevi	26
Samostanski firbec	
Kramljanje na zapecku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Jezus nagovori jeruzalemske žene

KO JE JEZUS nesel svoj težki križ po jeruzalemskih ulicah, je šla za njim velika množica ljudi, med katerimi so bile tudi žene, "ki so žalovale in jokale nad njim." To pa je bilo proti judovskim postavam, če je kdo javno objokoval obsojenega človeka. Toda kljub temu je bilo nekaj žen, ki so bile blagega in plemenitega srca in ki so brez strahu pred judovskimi prvaki objokovale galilejskega Čudodelnika, ki se je bil preprostemu ljudstvu tako priljubil.

Te žene so videle v Jezusu pravičnega moža, ki ga je zadela nepravična kazen. Veliko dobrot je bil izkazal posebno trpečim in ubogim in s svojimi čudeži in bogoljubnim življenjem je dokazal, da je Bog z njim, da ga je Bog sam poslal med ljudi. Torej kako bi zaslužil smrtno kazen? Žene so to spoznale in so javno pokazale svojo žalost. Solze, ki jim oblijejo lica, so javna obtožba neusmiljenih in krivičnih sodnikov, ki so se gotovo zelo zgražali nad ženami.

Jezusa je sicer ganila žalost teh dobrosrčnih žen, vendar ni rad videl, da bi kdo jokal nad njim, saj njegova pot, četudi križevna, vodi k slavni zmagi nad grehom in nad peklenjskimi silami. Torej ne potrebuje solza. Treba je jokati nad grešniki, posebno pa nad nesrečnim Jeruzalemom, kajti pridejo strašni dnevi, ko bo mesto razdejano po neusmiljenih Rimljanih in prebivalci mesta bodo poklani kot živali. Takrat se bo štelo za največja dobrota, če žena nima otrok, zato ker bodo one največ trpele, posebno če so noseče.

Vse to je hotel Jezus povedati, ko se je k ženam obrnil in jim prerokoval bodoče hude dneve, rekoč: "Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki! Zakaj glejte, prišli bodo dnevi, ob katerih poreko: 'Blagor nerodovitnim, in telesom, ki niso rodila, in prsim, ki niso dojile.' Takrat bodo začeli govoriti goram: 'Padite nas nas', in gričem: 'Pokrite nas'. Zakaj če z zelenim lesom tako delajo, kaj se bo zgodilo s suhim?'"

Ljubitelj Kristusov

*Jožef, ki ljubil si božje Srcé,
Bógu služile so tvoje roké,
prosi v nebesih Zveličarja ti,
da bi ljubili ga tudi mi vsi.*

*Z Jezusom združen na zemlji si bil,
kruh mu vsakdanji z Marijo delil;
Kralja nebeškega si bil rednik,
bodi v nebesih zdaj naš priprošnjik!*

Ljubitelji
Marijini

Sveta Matilda, kraljica

14. marca

MATILDA JE BILA hči grofa Teodorika ringelhajmskega in pa grofinje Rajnhilde. Njeni starši so ji hoteli oskrbeti prav krščansko vzgojo. Poslali so jo torej v ženski samostan, da se pod modrim vodstvom svoje stare matere, opatinje tam, izolika v vseh čednostih in ljubeznivosti.

Ton, vojvoda saksonski, sliši o Matildini lepoti in čednosti ter jo želi svojemu sinu Henriku v zakon. Starši so bili zadovoljeni s to častno ponudbo in poroka se je vršila leta 913. Sklenila sta zakonsko zvezo z vzajemnim nagnjenjem ter jo zatrdila z molitvijo in blagoslovom božjim. Njun zakon je bil prav srečen.

Po smrti Konrada I. so izvolili nemški knezi Henrika za kralja. Svit kraljevske časti ne prevzame Matilde, ampak ji še bolj pokaže ničemurnost in ničevost pozemeljske časti. Kolikor višje je stala pred ljudmi, toliko bolj se je poniževala pred Bogom. Z možem je bila enega srca in enega duha. Njun zakon je Bog blagoslovil s tremi sinovi in dvema hčerama. S pristrčno materino skrbnostjo jih je gojila in si prizadevala, da bi jim blažila duha in vnemala srce z otroško ljubeznijo do Boga.

Triindvajset let je Matilda okušala srečo ljubezni. Na smrtni postelji ji Henrik govori: "Predraga in prezvesta mi žena. Zahvalim se Ti, da si krotila mojo k jezi nagnjeno naravo in mi v vseh rečeh dobro svetovala. Ti si me večkrat odvrnila od krivice ter nag-

nila k pravičnosti. Opominjala si me zmerom, da naj bom stiskanim v pomoč. Zdaj priporočam Te Vsemogočnemu in priprošnji svetnikov, kakor tudi otroke in svojo dušo."

Po smrti svojega moža se je Matilda posvetila popolnoma spokornemu življenju. Svojemu telesu dovoli le toliko hrane in počitka, kakor je neizogibno potrebno. Večkrat o polnoči, ko vsi drugi trdno spijo, se dvigne s postelje ter gre v bližnjo cerkev. Tam ostane v molitvi in premišljevanju do ranega jutra in se potem zopet natihoma vrne na dom.

Ko je neko noč premišljevala Kristusovo trpljenje, je videla, kako je preblažena Devica in Mati božja imela Jezusa v svojem naročju. Marija ji pravi: "Stopi bliže in poljubi zveličavne rane mojega ljubelega Sina, katere je iz ljubezni do tebe prejel. Trikrat poljubi njegovo predobrotljivo Srce in zahvali ga za milosti, katere je tebi in vsem izvoljenim dal, katere še zdaj daje in jih bo brez korca dal."

Ko je svoje molitve končala, ji še reče Marija: "Vzemi mojega Sina in pokoplji ga v svojem srcu!" Ko je Kristusa po svoji misli in želji zaprla v svoje srce, ji je Gospod rekel: "Tukaj v svojem srcu me boš vselej našla. Vedi, da ti zagotovim večno življenje, za katero si danes molila."

Ta presrečna ljubiteljica Matere božje je imela na praznik Marijinega vnebovzvetja prečudno prikazen. Videla

je prelepo procesijo, ki jo je vodil Gospod Jezus Kristus, noseč belordečo bandero. Marija je šla za Gospodom in veliko svetnikov in svetnic je šlo za njo. Procesija je šla v cerkev, kjer je Gospod pričel sveto mašo, oblečen v rdeči mašni obleki in s škofovsko mitro na glavi. Sv. Janez Krstnik je bil pripravljen, da bere list, sv. Janez evangelist pa je bil dijakon. Marija je stala na desni strani oltarja, oblečena z oblačilom, ki se je bolj svetilo kot sonce. Na svoji glavi je imela krono z dragocenimi kamni krasno okinčano.

Pri darovanju se približajo posebni častilci Marijini k oltarju in darujejo Gospodu zlate prstane, katere si natakne Gospod na svoje prste. Po končani sv. maši je Gospod dal blagoslov s svojo roko, na katere prstih je imel zlate prstane. To je bilo znak zaroke njegove z deviškimi dušami.

Nekoč v adventnem času je Matilda prisrčno želela na posebno lep način počastiti preblazeno Devico Marijo. Gospod sam jo poduči, naj počasti božjo Mater takole: "Pozdravi deviško Srce moje Matere, ki ima obilnost vseh dobrot, s katerimi je ljudem koristila. Bila je najčistejša ter prva storila obljubo devištva. Bila je najponižnejša, tako da je zaslužila spočeti od sv. Duha in me je s svojim hrepenenjem nase potegnila. Bila je v ljubezni do Boga in bližnjega najbolj goreča."

Pa tudi Marija je učila to Gospodovo nevesto, kako naj stanovitno služi Gospodu. Nekoč se preblazena Devica prikaže Matildi, na njene prsi položi svojo desnico, ki je bila ozaljšana s štirimi prstani in z dragimi kamni, in jo nagovori tako: "Vedi, da s temi kamni

boš vse skušnjave premagala. Vse skušnjave izvirajo iz štirih pregreh: iz napuha, jeze, nečistosti in lenobe. Kadar se torej napuh vzdiguje v tebi, spomni se moje ponižnosti. Kadar te jeza napada, premišluj mojo krotkost, katero sem povsod skazovala. Ako te nečistost nadleguje, zateči se v moje nedolžno Srce. Ako te lenoba muči, priteči v mojo presveto ljubezen. Tako boš premagala vso moč hudobnega duha."

Ta sveta žera in nevesta Gospodova je nekega dne prosila Mater božjo, naj ji bo ob strani v smrtni uri in naj ji pomaga s svojo milostljivo priprošnjo.

Marija jo potolaži rekoč: "To bom za te storila, ti pa moli vsak dan trikrat zdravamarijo. Prvič, pomisli, kako je Bog Oče po svoji vsemogočnosti mene pri sebi postavil na sedež slave in časti, da sem za Bogom najmočnejša v nebesih in na zemlji. Zato prosi, da bom ob smrtni uri pri tebi, da te potrjujem in od tebe odganjam vso nasprotno moč.

"Drugič, pomisli, kako me je Bog Sin po svoji nerazumljivi modrosti obožatil in napolnil z vednostjo in s spoznanjem, da nad vsemi svetniki presv. Trojico poznam, in kako me je Bog obdal z veliko svetlobo, da kakor sonce razsvetljuje vsa nebesa. Tako bom ob tvoji smrtni uri tvojo dušo napolnila z lučjo vere in spoznanja, da ne bo premagana tvoja vera z nevednostjo in zmoto.

"Tretjič, pomisli, kako je sveti Duh popolno v mene vlil radost svoje ljubezni in me storil tako ljubo in dobrotno, da sem za Bogom najsladkejša in najdobrotljivejša. Prosi torej, da ti ob strani v zadnji uri stojim in vlijem tvoji duši sladkost božje. Lju-

MISIJSKI NAMENI ZA LETO 1949

MAREC

Molimo za kristjane v kitajski državi Mandžuriji in v Koreji.

bezni, da bo ljubezen v tebi tolika, da se ti posladi smrtna bridkost in težava."

Ob smrti uri je res občutila tolažbo svoje nebeške Matere. Ko ji zadnji-krat zakliče in ji priporoči še svoje sestre, katere bo kmalu zapustila, ji poda Marija svojo roko v zagotovilo, da se na ta način zaveže skrbeti zanje, katere so bile izročene njenemu vodstvu.

Sv. Matildi se popolnoma prilegajo sledeče besede iz knjige Salomonovih pregovorov:

Kdo najde močno ženo? Njena cena je kakor so stvari iz daljave in od zadnjih pokrajin.

Srce njenega moža se nanjo zanaša in prihodkov mu ne bo manjkalo. Ona mu izkazuje dobro, in ne hudega, vse svoje žive dni.

Ona je kakor trgovčeva ladja: iz dal-

jave prinaša kruha. Še ponoči vstaja in daje prihodkov svojim domačim in jedil svojim deklam.

Svojo roko odpira ubožcu in svoje dlani izteguje k siromaku.

Ne boji se za svojo hišo snežnega mraza, zakaj vsi njeni domači so oblečeni z dvojnim oblačilom.

Moč in lepota je njeno oblačilo in poslednji dan se bo smejala. Svoja usta odpira modrosti in postava milobe je na njenem jeziku.

Pregleduje pota svoje hiše in ne je kruha brez dela. Njeni otroci se vzdignejo in jo jako blagrujejo; tudi njen mož jo hvali.

Veliko hčera si je nabralo bogastva: ti si vse presegla. Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota: ženo, katera se boji Gospoda, to pohvalijo.

Praznik sv. Matilde se obhaja 14. marca.

P. Alojzij, o.f.m.

Glej, Gospodova sem dekla

Mati božja premišljuje,
v negotovosti drhti,
angel božji se raduje
in skrivnost ji razloži:
"Lilija ne bo zvenela,
nikdar tvojega srca,
ker Zveličarja spočela
boš od svetega Duha."

Mati božja se poniža
in v Gospodu vradosti,
angelu se zdaj približa
in tako odgovori:
"Glej Gospodova sem dekla,
naj tako se vse zgodi,
čast največjo sem dosegla,
bog neskončni, hvala Ti!"

(Neznani avtor)

Moderna popularnost sv. Jožefa

Za Marijo je Jožef prvi med svetniki

Ako prebiramo zgodovino češčenja sv. Jožefa od začetka do sedanjih časov, spoznamo, da prvotno ni bila pobožnost do tega velikega svetnika splošno znana, saj se nam zdi, da je bil sv. Jožef tako malo znan v prvi dobi krščanstva, kot

je bil malo znan v evangelijih.

Dandanes pa drži sv. Jožef zelo visoko mesto med svetniki katoliške Cerkve, saj je prav za prav za Marijo prvi med svetniki. In to vzvišeno mesto je Jožef dosegel kljub temu, da ga evangeliji komaj omenijo. To si lahko razložimo, samo če spoznamo tesno zvezo, ki jo je Jožef imel z Jezusom in Marijo. Zaradi njih je bil tako visoko povišan od Boga.

Šele v modernih časih je sveta Cerkev uradno pripoznala mogočnost priprošnje sv. Jožefa in si ga izvolila za svojega zaščitnika. Pred dvanajstimi leti ga je papež Pij XI. blagega spomina celo izbral za branitelja in voditelja Cerkve zoper brezbožni komunizem.

V svoji okrožnici zoper komunizem je Pij XI. takole pisal o sv. Jožefu:

Da pospešimo prihod onega "miru Kristusovega v kraljestvu Kristusovem", ki ga vsakdo tako goreče želi, sklicujemo ves velikanski boj Cerkve zoper svetovni komunizem pod bandero sv. Jožefa, njenega mogočnega zaščitnika. On spada v delavski razred in je nosil breme uboštva zase in za sveto družino, katere nežen in čujec glavar je bil. Njemu je bilo

v varstvo izročeno božje Dete, ko je Herod svoje ubijalce spustil proti njemu.

Z življenjem zvestega izpolnjevanja svojih vsakdanjih dolžnosti je zapustil zgled za vse one, ki morajo zaslužiti svoj kruh z delom svojih rok. Zadobil si je naslov 'Pravični' in tako stoji kot živ vzor one krščanske pravice, ki bi morala vladati v socialnem življenju.

Z očmi v višave dvignjenimi vidi naša vera ona nova nebesa in ono novo zemljo, ki jih je opisal naš prvi prednik, sv. Peter. Obljube krivih prerokov te zemlje izginejo v krvi in solzah, a ona velika Odrešenikova prerokba v knjigi razodetja se sveti z nebeškim sijajem: "Glej, vse delam novo."

Dano v Rimu pri sv. Petru na praznik sv. Jožefa, zaščitnika vesoljne Cerkve, dne 19. marca v letu 1937, ki je šestnajsto v našem papeštvu.

Ta okrožnica pokojnega papeža Pija XI. daje svetemu Jožefu novo čast, povzdiguje njegovo veličino, pripoznava mogočnost njegove priprošnje in njegovega varstva. Zdi se, kakor da je ta papež po božjem razsvetljenju videl, kaj se bo svetu zgodilo po rokah komunistov malo let pozneje in je zato navduševal vse vernike po celem svetu, naj se zberejo pod bandero sv. Jožefa kot križarji zoper brezbožni komunizem.

Je komaj sto let, odkar je bil določen praznik varstva sv. Jožefa, ki se obhaja na tretjo sredo po veliki noči. In je bilo šele leta 1870, na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega, da je papež Pij IX. določil sv. Jožefa uradno za zaščitnika

in varuha vesoljne Cerkve. To je storil radi ponovnih prošenj vernikov in duhovnikov. Njegov naslednik, Leon XIII., je leta 1883. še bolj poveličal sv. Jožefa, ko je zaukazal, da se naj praznik sv. Jožefa na bolj slovesen način obhaja. Škofom je zapovedal, naj imajo slovesne škofovske obrede na njegov praznik.

Torej se vidi, da je prislo češčenje sv. Jožefa do svojega viška šele v zadnjih sto letih. Prvih 500 let je bil Jožef navidezno zanemarjen, to pa menda zaradi onih verskih bojev glede sv. Trojice in božanstva Jezusa Kristusa. Cerkveni učenci in verniki tudi niso mogli zaradi tega obrniti zadosti pozornosti na sv. Jožefa. Drugih 500 let pa je začelo rasti češčenje do sv. Jožefa, posebno po samostanih.

Od leta 1000 do 1500 pa se je razvilo to češčenje toliko, da je bil ustanovljen praznik sv. Jožefa. Nato je raslo in se razširjalo vedno bolj in bolj, dokler ni Jezusov krušni oče v naših časih "prišel v svojo slavo".

Danes se smatra sv. Jožef kot prvi za Marijo v svetosti in slavi. Njegova priprošnja pred Bogom je zelo mogočna in je zato lahko priprošnjik in patron in varuh v vseh potrebah. Sv. Terezija avilska je to posebno povdarjala. Ona nas zelo navdušuje k pobožnosti do sv. Jožefa, ker je moč njegove priprošnje brezmejna, dočim morejo drugi svetniki nam izprositi navadno samo nekatere milosti.

Sv. Jožefa imamo torej za patrona v raznih zadevah. On je: patron srečne smrti; patron krščanskih družin; patron vesoljne Cerkve; patron delavcev; patron krščanske vzgoje; patron mladine; patron v časnih zadevah; patron čistosti; patron notranjega življenja.

Kako splošno je sv. Jožef spoštovan in ljubljeno, je razvidno iz neštevilnih cerkva njemu posvečenih samo tukaj v Ameriki. Odkar je bila prva ameriška cerkev njemu posvečena v Philadelphiji leta 1733, je nastalo toliko cerkva njemu na čast, da se skoraj ne morejo sešteti. In pomislite, koliko je še šol, kolegijev, samostanov, semenišč, bolnišnic, sirotišnic, domov za stare ljudi, itd., ki imajo njega za zaščitnika.

Na več krajih imajo tako zvane vedne devetdnevnicke sv. Jožefu v čast, ne samo v cerkvah temveč tudi po privatnih hišah, kjer so se družine posvetile sv. Jožefu za vedno.

Včasih je precej zanimivo, kako nekatere posamezne družine častijo sv. Jožefa. Lahko vzamemo slučaj neke katoliške družine na Long Islandu, N.Y. Oče te družine je bil rojen v Italiji in je bil kot devetletni deček v nevarnosti, da zgubi vid svojih oči. Po priprošnji sv. Jožefa je bil deček rešen te nevarnosti in iz hvaležnosti je njegova mati imela posebne pobožnosti na čast temu svetniku skozi 18 let. To je hvaležnost!

Ko se je odrasli deček oženil, je s svojo ženo skozi 30 let vsako leto častil sv. Jožefa s posebno devetdnevnicco v avgustu mesecu. Za to devetdnevnicco je bil postavljen v hiši oltar, osem čevljev visok, s kipom sv. Jožefa in okinčan s cveticami iz domačega vrta. Ta družina še živi v istem kraju, kjer so večinoma sami nekatoličani. Ti so iz radovednosti večkrat prišli gledat oltar in nekateri so celo sami začeli častiti sv. Jožefa. In vse to je nastalo iz hvaležnosti enega človeka do velikega svetnika za eno uslišano prošnjo pred 48 leti!

Pred nekaj leti je neki katoliški zakon-

Splošni molitveni nameni

MAREC

Molimo za namene svetega očeta papeža.

ski par v Bostonu obhajal zlato poroko. Ob tej priliki sta srečna zakonca razodela, da sta skozi celo zakonsko življenje priporočala svoj dom, svoje otroke in svoje vnuke in vnukinje sv. Jožefu v varstvo. Na praznik sv. Jožefa, 19. marca, pa sta vsako leto poskrbela, da je bila darovana peta sveta maša zanje v zahvalo za vse dobrote, ki sta jih izprosila od sv. Jožefa.

Kljub temu da je tako malo znano o sv. Jožefu, ga vidimo izvanredno velikokrat naslikanega, naj pa bo ali sam ali pa z Marijo in Jezusom. Katoliška umetnost ga je res zelo visoko počastila. Slikarji in drugi umetniki ga predstavljajo, kakor

Pozdrav Mariji

Pozdravljena, Marija Ti,
ki dobrim sladki mir deliš:
otrokom svojim milosti
od šina Jezusa dobiš.
Od angelov si slavljenā,
nebes in zemlje si gospa!

(Neznani avtor)

ga najdejo v evangelijih – ubogega, ponižnega, delavnega, pokornega.

Ker pa evangeliji nič ne pravijo o starosti sv. Jožefa, so ga umetniki starejših časov predstavljali ali kot starega moža s sivimi lasmi in brado ali pa kot mladega, čvrstega moža, kakor se jim je bolj primerno zdelo. Moderni umetniki pa ga skoraj vselej naslikajo kot mladega moža, ki je v najboljši dobi svojega življenja.

Sv. Jožefa častijo njegovi ljubitelji tudi s tem, da ustanavljajo društva in redovne družbe in kongregacije njemu na čast. Taka je na pr. družba sv. Jozefa,

ki je bila leta 1909 ustanovljena v Kanadi v mestu Montreal. Namen te družbe je to, da se pospešuje češčenje sv. Jožefa in posnemanje njegovih čednosti. Ta družba se nahaja tudi v Združenih državah v mnogih krajih.

Kongregacija sv. križa, ki je imela svoj začetek v Franciji pred sto leti, ima med svojimi glavnimi nameni tudi to, da navdušuje svoje člane k pobožnosti do glavarja svete družine. In, ko govorimo o tej kongregaciji, moramo omeniti enega izmed njenih slavnih članov, svetniškega brata Andreja. Ta brat je bil pred 75 leti vratar v kolegiju Naše Gospe v Montrealu v Kanadi. Imel je otroško pobožnost do sv. Jožefa.

Nekega dne je ta brat hodil po gozdu na gori, ki ji pravijo "Mount Royal" (t.j. "kraljevska gora"), od katere je mesto Montreal dobilo svoje ime. Imel je s seboj svetinjco sv. Jožefa, pa jo je tam v gozdu v zemljo zakopal. Rekel je, da bo enkrat na tistem mestu po božji dobroti in moči stalo imenitno svetišče sv. Jožefu na čast.

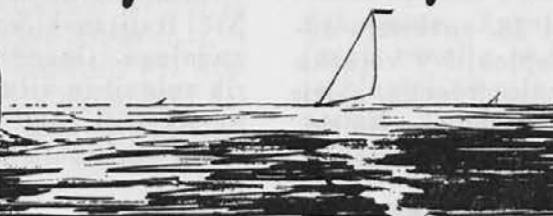
Otroško zaupanje brata Andreja je bilo na čudovit način poplačano. Veliko let pozneje, v letu 1937, ko je ta svetniški mož umrl, je bilo svetišče sv. Jožefa že skoraj zgotovljeno in seveda na onem mestu, kjer je on pred 75 leti zakopal ono svetinjco. To svetišče se imenuje "St. Joseph's Oratory of Mount Royal" in je eno izmed največjih in najlepših na celem svetu.

Naj končamo ta članek o pobožnosti do sv. Jožefa z besedami sv. Terezije Velike:

O, da bi mogla vse ljudi nagovoriti, naj častijo sv. Jožefa s posebno pobožnostjo! Milosti, ki mi jih je Bog podelil po njegovi priprošnji, so čudovite. Prosim vse, ki mi ne verjamejo, naj to sami poskusijo iz ljubezni do Boga. Bodo kmalu spoznali korist pobožnosti do tega velikega svetnika in v prihodnje ne bodo nikdar pozabili k njemu se zateči.

Priredil P. MARTIN, O.F.M.

V objem misijonov

Svoj potopis spisal p. Rudolf Pifko, o.f.m.

NA POT!

PRAV ZA PRAV se je začelo moje potovanje v misijone – v maju 1945, ko sem zapuščal ljubljeno Slovenijo. Saj sem že takrat nosil v srcu trdni sklep: čim prej stopiti na tla kitajske zemlje, ki je že tolikim slovenskim misijonarjem postala nova domovina. Hotel sem za zgledi sobratov, katerih veličino pa sem takrat le slutil, dočim jo danes poznam. Želel sem, da bi čim prej stisnil roko starosti slovenskih misijonarjev, p. Baptistu Turku, o.f.m., pa sem žal že v prvih mesecih begunstva zvedel, da ga je med vojno – v decembru 1944 – poklical k sebi Veliki Misijonar. A prav to me je še bolj podžgalo na poti cilju naproti...

Upal sem, da bom pred odhodom na Daljni vzhod vendarle še enkrat objel drago mater. Saj je že deset let nisem videl: do velike mature jaz nisem smel domov, potem pa me je od nje ločila nesrečna okupatorjeva meja. Novo mašo sem pel na Koroškem (o božicu 1945) brez njenega blagoslova – saj še vedela ni, da pristopa sin pred Gospodov oltar – za pot v misijone pa sem ga prejel, dasi le po pošti. S kakim veseljem in grenkobo obenem sem bral njene s trdimi in tresočimi se rokami pisane besede: "...Nočem, da bi bil zaradi mene nesrečen. Če Te Bog kliče in če ne moreš čakati na pozneje, naj bo kakor že! – Bog Te blagoslovi in moj blagoslov naj Te spremlja vsepovsodi!..."

Predstojnike sem prosil za misijone, ka-

kor hitro sem na frančiškanski teologiji v Schwazu (Severne Tirole) napravil zadnji izpit. Dne 18. avgusta 1947. sem dobil odgovor: obedienco od p. generala (To se pravi, zapovedal mi je pod pokorščino generalni minister v Rimu, da naj grem v misijone).

Končno pa so me na prosnjo bocenskega p. provincijala določili za prefekturo Jungčov (Yungchow) v Hunanu (v Južni Kitajski), ki je vse prevelika za peščico misijonarjev in kjer bi slovenski frančiškani, čim bi nas bilo dovolj, dobili samostojno ozemlje. Prefekturo upravljajo bocenski frančiškani (južnotirolska provincija), od katerih sta tudi dva dobila obedienco. Nisem torej sam, ampak le listič triperesne jungčovske deteljice.

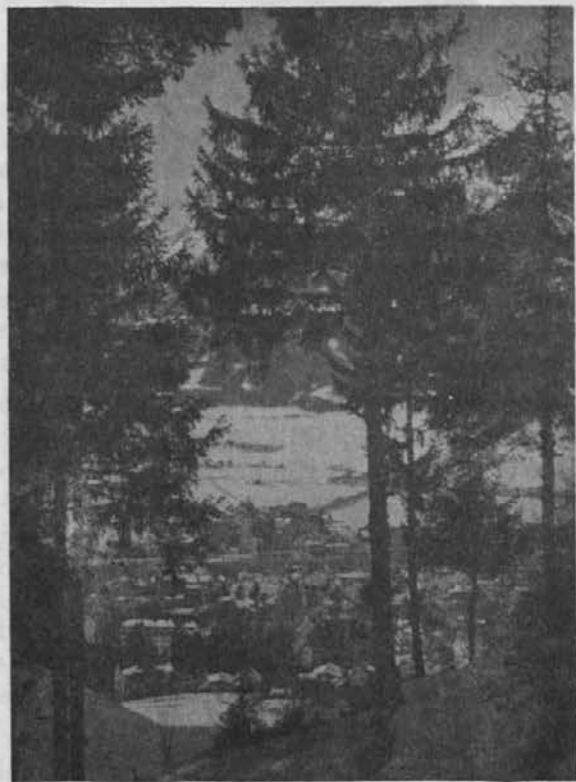
Nato pa dovoljenje... Vsi so mi branili prositi naravnost na Dunaj, kjer "prav gotovo ne bom ničesar dosegel..." Pa sem šel z glavo skozi zid, zaupajoč na božjo pomoč. Dne 29. septembra pa sem imel že v rokah – dovoljenje za Kitajsko, z vsemi potrebnimi pečati in podpisi štirih zasedbenih velesil.

Saj skoraj sebi nisem verjel. Pa je bilo res. Morda si je Rus mislil: "E, pa naj gre! Ga bomo pa tam pohrustali, če nas noče počakati tukaj!" Bil sem prvi "auslander", ki mu je uspelo, kakor mi je zagotovil francoski uradnik v Inomostu.

Dovoljenje je romalo v Rim, kjer je uredil p. generalni misijonski tajnik vse potrebno na kitajskem konzulatu. Nato pa sem iskal možnosti odhoda. V Francijo

bi mogel takoj odpotovati, ker mi francoske zasedbene oblasti niso delale nobenih težav.

Toda parnik, ki naj bi 28. novembra odplul iz Marseilla, so zaplenili v vojaške namene. Tako mi ni kazalo drugega, kakor iskati nesrečni tranzitni vizum za Italijo, dasi so me na italijanskem konzulatu v

Tu vidite mestece Schwaz v Severnih Tirolih, kjer je p. Rudolf dokončal svoje študije za duhovnika v tamkajšnjem frančiškanskem samostanu. V sredi se lahko vidi frančiškanska cerkev in samostan.

Inomostu že nešteto postavili na cesto. Zlasti neki majhen možiček v črnem mi je delal preglavice. Da je odgovor dvo-mljive rešitve možen kvečjemu v treh mesecih....in ne vem, kaj še vse mi je pravil.

Istočasno sem dobil sporočilo, da vsi trije odpotujemo preko Amerike, kamor odplave ladja iz Genove dne 18. decembra. Ameriski konzulat pa mi je vrnil dokumente z Dunaja brez tranzitnega vizuma, ker

je manjkalo potrdilo, da smem zapustiti francosko cono.

Nastopili so tedni tekanja sem in tja. Nič! Italijanski konzulat mi je nagajal do zadnjega. Obsedel bi z dovoljenjem štirih velesil in kitajskim vizumom v nesrečni Avstriji, ker se jim na konzulatu ni ljubilo pritisniti pečata in dati konzulu v podpis.

Prišel je 18. december, jaz pa sem še vedno sedel v Schwazu. Saj bi šel peš preko meje. Toda kako priti čez gore v tem snegu? In kdo mi jamči, da bom mogel brez težav zapustiti Italijo? Na srečo tudi z drugo ladjo ni bilo nič, pač pa sem dobil sporočilo za nov datum: "Marine Perch" odpotuje dne 3. januarja iz Neapelja.

"Pa mi bo še ta ušla, če bo šlo tako naprej!" sem se jezil. In v nedeljo dne 21. decembra je napovedana v Bocnu cerkvena slovesnost naše odhodnice.

Dne 19. decembra zvečer sem dobil iz Bocna ekspresno pismo: Takoj na italijanski konzulat! Naslednji dan sem hitel v Inomost in po borbi med vrati urada z onim črnuhom le zvedel, da je dobil konzul sam iz Italije zame taka priporočila (posredoval jih je bocenski p. provincial), da bom tranzitni vizum dobil. Oddal sem dokumente, naslednji dan pa naj jih dvignem.

Saj nisem dosti verjel Lahu, a zaupal sem na božjo pomoč in takoj na potovalnem uradu kupil vozovnico: Innsbruck-Roma. Sobratje so me zvečer kar debelo pogledali, ko sem jim jo pokazal.

Isti dan sem dobil tudi francosko potrdilo za ameriški konzulat. Toda ni bilo več časa, da bi moje dovoljenje ponovno romalo na Dunaj. Zato sem napravil kar po svoje: Izročil sem zadevo v roke svetemu Antonu in napisal konzulu vdanostno osebno pisemce, da moram takoj odpotovati v Italijo in naj zato blagovoli glede tranzitnega vizuma urediti s konzulatom v Rimu. Pismu sem priložil francosko potrdilo in ga oddal. V božjem imenu! Vsi so se mi smejali in mi prerokovali, da

bom obsedel v Italiji.

Večer sem preživel v prijetni družbi slovenskih sobratov (naš kuhar Danilo je pripravil izvrstne nadevane kruhke...), s katerimi sem v Schwazu študiral. Fr. Atanazij mi je napravil ganljiv poslovilni govorček. Nato sem do polnoči pospravljaj svojo prtljago, zjutraj pa še zgodaj maševal.

Kopica sobratov me je spremila do samostanske porte, fr. Bazilij pa je odšel z mano v Inomost. Fr. Atanazij mi je obljubil, da se bo pripeljal za mano v brzovlaku in mi tako pripravil prostor.

Vlak je počasi "gazil" sneg po dolini reke Inn. Še enkrat sem pozdravljal ljubljeno gnezdece Schwaz, ki je ostalo za mano v snegu. Takole se je poslavljalo od njega še desetine frančiškanskih misijonarjev, ki so iz študijskega samostana odhajali na kitajsko ali bolivijsko misijonsko fronto. In takole je gledal nekoč na mestece, kjer je študiral, bl. tirolski misijonar Engelbert Kolland, ki si je leta 1860. v Damasku z izpričanjem vere zaslužil mučeniško krono.

S sobratom sva se še marsikaj pogovorila. O našem bodočem delu v zaledju in misijonih. Visoki načrti našega klerikaškega "Avbljevega misijonskega krožka" so zares vredni naporov. In danes, ko odhajam v prefekturo Jungčov, so nam bliže kot kdaj koli poprej.

Kmalu so bili prvi kilometri moje misijonske poti za mano. Inomost! Takoj sva jo s sobratom mahnila na italijanski konzulat, kjer sem imel zopet borbo za življenje in smrt.

"Danes je sobota! Ne uradujemo!" mi je hotel možiček pred nosom zapreti vrata. Zastavil sem jih s čevljem, pa me je s silo odrinil. Šele uradnica se je spomnila včerajšnje obljube in mi povedala, da konzul še ni utegnil podpisati, naj pridem pred odhodom vlaka.

Šla sva v mesto, kjer sem nakupil še nekaj potrebnih stvari. Ob enajstih pa sva zopet stala pred vrati "zakletega gradiča", kjer sem dolgo zaman butal. Končno

me je skozi kukalo nekdo pogledal, nato pa so se vrata toliko odprla, da je mogla skozi špranjo potisniti ženska roka - moje dokumente. Takoj sem pregledal papirje in od veselja poskočil: poleg ostalih se je blestel na njih svež pečat in konzulov podpis. Torej le nisem zastonj kupil vozovnico za Rim.

V frančiškanskem samostanu sva hitro pokosila. Družčino nama je delal južnotirolski sobrat p. Beda Hernegger, o.f.m., glavni tajnik svetovne "Regnum Christi", ki jo je ustanovil naš slovenski misijonski delavec, pokojni prelat Kalan. Bil je vesel, da končno lahko odpotujem, saj je imel na Dunaju tudi on pota zaradi mojega vizuma. Le mojim načrtom, da bo poslal ameriški konzul vse potrebno za mano v

P. Rudolf podpisuje na kolodvoru v Inomostu (Innsbruck, Avstrija) spominske podobice za misijonske krožke v taborišču beguncev.

Rim, se je smejal. "Prevec sem imel že opraviti po uradih, da bi verjel," je majal z glavo.

Nato pa na postajo! Ekspresni vlak bi moral pripeljati nekaj minut čez dvanajsto, pa nas je zaradi snega potegnil za debelo uro in pol. Moja nestrpnost je rastla z vsako minuto. A strojevodja pač ni vedel, da čaka na vlak misijonar, ki se je dolge mesece boril za potrebna dovoljenja.

Ker je bilo dovolj časa, sem na svoji aktovki, naslonjeni na postni voziček, podpisal kup spominskih podobice za taboriščne krožkarje, ki so mi obljubili, da bodo mojo pot spremljali z molitvijo. Bog jim povrni, mladim misijonskim delavcem!

Vendar enkrat! Dolgo sem čakal, zdaj pa...

ZBOGOM AVSTRIJA!

Vlak se je ustavil. Med kričečimi potniki (največ je bilo Italijanov, ki so se vračali za božične praznike domov) se je prerival tudi Rudolf. Fr. Atanazij, ki se je pripeljal iz Schwaza, je že mahal skozi okno. Toda našel je prostor v drugem razredu. Naj se pelje misijonar v drugem? Okleval sem, saj se bom peljal v Bocen sam in brez pare v žepu. Naj me dobi v roke kak sitnež, kakor oni na konzulatu... Brrr! Bolje brez boja in v tretjem!

Pa sem le našel prostorček v kupeju tretjega razreda. A predno sem se vgnездil, sem ga že polomil: ko sem dvigal kovčeg na polico, sem butnil z njim v žarnico, da so drobci stekla med glasnim žvenketom padli na tla.

P. Rudolf na vlaku pred svojim odhodom iz Inomosta (Innsbruck) v Tirolah, Avstrija.

“Bog vedi, kaj vse bom še napravil do Kitajske,” sem se tolažil. Saj še kazni ne bi mogel plačati, tako sem bil suh. Uboga Avstrija, še zadnjo uro pred odhodom ji delam škodo. Na srečo se nihče potnikov ni zmenil za mojo nerodnost: še pomagali so mi skriti črepinje pod klop.

Zadnjih minut pred odhodom se ne spominjam mnogo. Saj so potekale s filmsko naglico. Stal sem ob oknu, izmenjeval s sobratom še zadnje stavke, v mislih pa sem bil že bogasigavedi kje...

Vlak se je premaknil. Atanaziju še menda roke nisem mogel več dati, dočim je Bazilij tekkel nekaj časa ob mojem oknu.

“Na svidenje na Kitajskem!...”

Nato sem z desnico mahal sobratom, ki sta obstala kmalu daleč za mano. Šele zdaj sem opazil, da držim v roki – zavit kos slanine. Dala sta mi ga na pot in nehote sem ga vzel. Kako rad bi jima ga pustil, saj še kosila nista. Toda vlak je že drvel proti meji.

Soseda sem vprašal, koliko je ura. Svoje nisem imel, ubog begunec.

“Triintrideset minut čez eno...”

Potem sem gledal skozi okno in se poslavljal od zasneženih gora. Dve leti sem preživel v njihovi bližini, dve leti so me razveseljevale s svojimi v nebo kipečimi vrhovi. Pozdravljal me je mogočni Serles in mi budil spomine na križ, ki krasi njegov vrh. Zbogom, zbogom, Tirolska! Čeprav si zame tuja zemlja, si mi vendar prirastla k srcu.

Med Matreijem in Šteinachom je prišel sprevodnik. Povedal je, da ostane moj vagon na Brennerju. Torej sem se moral le presesti v drugi razred, kakor je hotel fr. Atanazij, želeč misijonarju čim udobnejšo vožnjo. Prav, zakaj pa ne! Saj bom še mnogo presedel na poti v misijone.

Šteinach! V vagon je stopila obmejna kontrola in zahtevala legitimacije.

“P. Rudolf Pifko, Jugoslovan. Številka potnega dovoljenja 4 Pa 52.852/47.” si je zabeležil. Nato je prišel finančni uslužbenec. No, opravila sva zelo hitro, saj nisem imel niti groša.

Na Brennerju, meji Avstrija-Italija, smo čakali tri ure. Pri preiskavi prtljage je bilo nekaj zelo natančnih uslužbencev. Francoskim vojakom so pobrali precej cigaret. Ko bi moral pokazati svoje “zaklade”, pa sem opazil, da ni ključka. Smola! Vse sem pretaknil, pa zastonj! Nič ni pomagalo: moral sem z vojakom v “Ufficio”, kjer naj bi kovčeg nasilno odprli. Kako ga bom potem nosil dalje, mi je bila u-ganka.

No, storija se je končala tako, da sem v pisarni zagledal – ključek, ki je prav nedolžno bingljajal na vrvici ob ročaju... Toliko skrbi za prazen nič! Uslužbenec

je samo malo dvignil na vrhu zloženi habit in me odpustil.

Ker sem imel časa dovolj, sem pisal prvo pismo sobratom v Schwaz. Prav po misijonsko: s svinčnikom in na kolenih!

Končno so nam vrnilo potna dovoljenja. Vse v redu! Vlak je veselo zavriskal in zavil v dolino proti Tersu. Po enominutnem postanku smo nadaljevali pot proti jugu. Na zasnežene gore je legel mrak.

Nastajala je čudovito lepa noč. Nebo posejano z milijoni kristalnih zvezd. Vse je že drgetalo v pričakovanju bližajoče se svete noči, saj prazniki niso več daleč. Luna se je smehljala potujočemu misijonarju in ga pozdravljala z višav.

V kupeju nas je kar malo zeblo. Bili smo brez luči in v mrzlem. A samo naš vagon! Kot bi vedeli, da se v njem vozi misijonar in se mora polagoma vsemu privaditi. Vendar sem vseeno kramljal z ne-

(Dalje prihodnjič)

kim delavcem, ki je izstopil v Franzensfeste. Dobil sem vtis, da so Južnotirolci zelo verni in sijajni ljudje, ki pa veliko trpijo. So pač pod tujim jarmom, kakor naši rojaki Primorci. A Italijani so Italijani. Na vsaki postaji, pa naj bo še tako majhna, ti kričijo in mešetarijo, da sem se jim moral smejati.

Iz Briksna (Bressanone) sem pošiljal pozdrave proti Pusti dolini k dragi St. Justini, gorski vasi, ki me je s sobrati po odhodu iz taborišča v letu 1945. sprejela kot lastne otroke. Slišali me niso, gotovo pa so čutili utrip tujčevega srca, ki je še danes hvaležno za sleherni dobro besedo in za sleherni košček kruha. Saj tujina je sicer tako mrzla.

Nato smo hiteli po ozki dolini. Postal sem dremoten, toda pri vsaki postaji sem skočil k oknu in se zbal, da se bom peljal mimo. Končno pa so progo obdale električne luči. Privozili smo se v...Bozen.

== Zveličavni postni opomini ==

Cerkveni učenik nas podučuje ==

DNE 2. MARCA, na pepelnično sredo, nastopamo katoličani zopet postni čas – čas pokore in samozatajevanja. Vemo, kako se nekateri tako zvani kristjani malo zanimajo za post in za samozatajevanje sploh. Naj pa bodo nam vsem v opomin besede cerkvenega učenika sv. Beda.

Ta svetnik je vzel te besede Kristusove: "O neverni in popačeni rod! Doklej bom pri vas? Doklej vas bom prenašal?" in jih je takole razlagal:

"Krotak in mili Učenik, ki kot jagnje ni odprl svojih ust pred njim, ki ga je strigel, ni bil razburjen radi nestrpnosti in ni govoril iz jeze; marveč je govoril kot zdravnik, ko izve, da njegov bolnik ne izvršuje njegovih ukazov, rekoč: 'Kako dolgo naj prihajam v tvojo hišo in potrošujem zdravila, ko ukazujem eno stvar,

ti pa ravnaš ravno nasprotno?'"

Nato nadaljuje sv. Beda: "Potem je rekel: 'Ta rod se pa ne izžene drugače ko z molitvijo in postom.'"

"Ko je apostole učil, kako se naj izžene najzlobnejši duh, je nas vse podučil za življenje. Iz tega naj mi spoznamo, da največje skušnjave, ali od nečistih duhov ali od ljudi, se morajo premagati s posti in molitvami. Tudi jeza božja, če se razvname in je pripravljena nas kaznovati, je lahko pomirjena z istimi sredstvi.

"Toda ta post mora biti splošen post, to se pravi, mora biti zdrževanje ne samo od jedil, marveč od vseh hudobij in mesenih nasladnosti. Tako tudi morajo molitve biti splošne, to se pravi, morajo biti ne samo prošnje, s katerimi prosimo božje odpuščanje, temveč tudi vse druge

raznovrstne molitve, s katerimi naša vera nas uči Stvarnika našega častiti."

Gornje besede sv. Beda nas učijo in nam dajejo pravo smisel za postni čas. Če nismo oproščeni posta iz tega ali onega vzroka, bodimo zadovoljeni s tem, kar je nam dovoljeno. Naj se noben ne izgovarja s kakim majhnim vzrokom in naj ne išče polajšanja, če se ni poprej dobro potrudil izpolniti postno postavo.

Skozi celo leto se moramo ogibati greha. Vendar se spodobi, da se še več potrudimo ogibati tudi manjših pregreh in prestopkov zaradi njega, ki je dal svoje življenje za nas grešnike.

Kar se tiče molitve, ne smemo biti zadovoljni samo z navadnimi molitvami in pobožnostmi, temveč potrudimo se, da bomo opravljali tudi druge posebne molitve in pobožnosti. Bodimo prisotni pri

pobožnosti križevega pota, poslušajmo radi pridige za postni čas in udeležimo se sv. misijona, kadar ga imajo v domači farni cerkvi.

"Verjemite mojim besedam, bratje," je rekel sv. Anton, egiptovski puščavnik, svojim učencem, "satan se boji čuječnosti pobožnih duš in njih molitev in postov, posebno pa njih goreče ljubezni do Kristusa Gospoda."

Ali se bo moral naš Zveličar pritoževati nad nami? Ali bo prisiljen ob koncu posta reči: "Ta rod kristjanov je iskal zdravila za boleznih svojih duš, toda poslužil se ga ni, ko sem mu ponudil pravo zdravilo, vsemogočno zdravilo."

Ali bomo zopet zaslišali one besede: "O neverni in popačeni rod! Doklej bom pri vas? Doklej vas bom prenašal?"

Svarilo Fatimske Gospe: poboljšajte se!

AKO ČLOVEK resno premišluje besede, ki jih je Marija spregovorila trem pastirskim otrokom pri Fatimi, mu ostane ena glavna misel pred vsemi drugimi v spominu: zadoščanje za greh je potrebno, če se hoče človeštvo rešiti.

Ta velika misel nam napravi globok vtis o važnosti in resnosti fatimskega razodetja. Po njej spoznamo neizrekljivo hudobijo greha, ki Boga žali, povzročuje večno pogubljenje duš, razžali brezmadežno Srce Marijino in prinese na svet strašno kazen božje pravice.

Božja Mati je v fatimskih prikazovanjih neprestano prosila otroke, naj delajo

zadoščanje za žalitve zoper našega Gospoda. Ko se je prikazala dne 13. oktobra, 1917, je žalostno svarila: "Ljudje ne smejo več žaliti našega božjega Gospoda, ki je že preveč razžaljen." In zopet je rekla: "Ljudje se morajo poboljšati in prositi za odpuščanje svojih grehov."

Že poprej je bil veliki angel otrokom oznanil: "Delajte zadoščanje za grehe in tako potolažite svojega Boga."

Ko so otroci bolj spoznali Boga zaradi Marijinega razsvetljenja, so dobro razumeli potrebo zadoščanja.

Jacinta, ena izmed teh treh otrok, je bila posebno prešinjena in pretresena z mislijo na večnost pekla. Celo kadar je bila pri igri, je večkrat kar obstala in vprašala to in ono o peklu. Nikdar ni pozabila moliti in delati žrtve, da bi uboge duše grešnikov ne bile pahnjene v pekel.

Včasih je Jacinta poklicala svoje prijatelje in prijateljice in jih poprosila, naj z njo molijo za spreobrnjenje grešnikov. Zelo hvaležna pa je bila Materi božji, ki je obljubila, da jih bo v nebesa vzela. Večkrat je izdihnila: "O, če bi grešniki le videli, kakšno je peklo, kakor smo mi videli, potem ne bi več grešili in ne bi šli v pekel."

Da bi pomagali grešnikom se spreobrniti in uiti peklu, so Marijini trije izvoljenci živeli samo za molitve in junaške žrtve.

Malo pred svojo smrtjo je Jacinta žalostno dejala: "Grehi, ki največ duš pripeljejo v pekel, so grehi mesa." Rekla je tudi: "Grehi sveta so preveliki! Blažena Devica je rekla, da bo veliko vojsk in nadlog na tem svetu: vojske so le kazni za grehe sveta."

In še to je Jacinta rekla: "Blažena Devica ne more več zadrževati roko svojega božjega Sina, ki bo vtresčila v svet... Ljudje morajo delati pokoro... Če se bodo poboljšali, jim bo naš Gospod odpustil; če se pa ne bodo poboljšali, bo kazni gotovo prišla."

Ko je Jacinta bolna ležala v postelji

doma, je bila nekega dne zatopljena v zelo resne misli in je glavo z rokami držala. Njena mati jo je vprašala: "O čem pa premisluješ?" "Mislila sem o našem Gospodu, o blaženi naši Materi, o grešnikih in o vojski, ki pride... Toliko jih bo ubitih in skoraj vsi bodo šli v pekel. Toliko hiš bo uničenih in toliko duhovnikov bo ubitih."

"O, žalibog, če bi ljudje samo nehali žaliti Gospoda, vojske bi ne bilo in jih ne bi šlo toliko v pekel...", je deklica dodala.

Pretresljive so vse te misli. V luči teh besedi spoznamo, da je bila zadnja vojska strašna kazen za grehe sveta, in, če zopet pride še ena vojska, bo tudi ta božja kazen.

Le pokora in zadoščanje za greh lahko prepreči udarce strašne božje jeze. Vsak izmed nas je grešnik in naj torej vsak dela pokoro za svoje grehe in za grehe sveta. Molimo za spreobrnjenje grešnikov.

P. MARTIN, o. f. m.

Iz evangelija prve postne nedelje: "Poberi se, satan; zakaj pisano je: 'Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služiti.'"

NAJNOVEJŠA SLIKA kaže, da sta dva venca nevenljivih vrtnic še vedno na glavi čudovitega Marijinega kipa v cerkvi rožnovenske Gospe v mestu Heaton Norris na Angleškem. S prvim vencem je bila Marija kronana maja meseca 1947, z drugim pa lansko leto. Cvetlice so še danes čisto sveže, pravi ondotni župnik.

NA PRAZNIK SV. NEŽE je sv. oče papež blagoslovil dve jagnjeti, katerih volna se je potem porabila za nadškofovske palije. Spodnja slika vam kaže sv. očeta po svetih obredih.

USTANOVITELJ družbe Marijine, preč. o. Viljem Chaminate, Francoz, je kandidat za beatifikacijo. Umrl je l. 1850.

BAZILIKA sv. Janeza Vianeya v mestecu Ars, Francija, je bila sezidana po darovih duhovnikov iz celega sveta. Sv. Janez je patron duhovnikov.

DESETLETNICO kronanja sv. očeta papeža Pija XII. obhajamo 12. marca. Ta slika je bila vzeta, ko je sv. oče dajal svoj prvi blagoslov po obredih kronanja dne 12. marca, 1939. Molimo zanj, kot je nam naročila Fatimska Gospa.

FATIMSKO GOSPO v procesiji nosijo trapisti blizu mesta Valley Ranch v državi New Mexico. To je ona znana "Romarska Devica", ki je že po celi Ameriki potovala.

BLIZU 6,000 DEKLET se oklene redovnega življenja v Ameriki vsako leto.

PRVI SVETNI DUHOVNIK Mongolskega pokolenja, Rev. John Mengkotsirgal, je bil pred kratkim v Aziji posvečen. Na sliki ga vidite, ko ponosno stoji ob strani škofa, ki ga je posvetil.

FATIMSKA GOSPA, "Romarska Devica", je pred kratkim obiskala bolno žensko, ki jo na sliki vidite. Ta ženska je na jetiko bolna že 17 let in zadnja 4 leta je tudi gluhonema. Veselo upanje ji odseva iz obraza.

AMERIŠKI MISIJONAR, Father Young, je šel v Indijo duše lovit za Boga, a našel je tam tudi tigre, ki so napadali njegovo čredo. Večkrat jih mora streljati.

V MESTU TOKIO na Japonskem je bila velika božična predstava v eni izmed mestnih trgovin, kjer jo je lahko vsak, ki je mimo šel, videl. Za pogansko deželo je to nekaj nezaslišanega. Predstavo so uredili katoličani.

V JERUSALEMU pri frančiškanskem samostanu dobijo begunci in reveži svoj vsakdanji kruh in juho. Brat Jeronim (na sredi) jim razdeli 2,000 čaš juhe in 1,000 hlebov kruha na dan.

Napredek Cerkve na Japonskem. – V preteklih mesecih prihajajo vesela poročila iz Japonske, da namreč velike skupine ljudi hočejo pristopiti v katoliško Cerkev.

V nekem mestu, ki mu pravijo Mizu, z devettisoč prebivalstva, hoče župan z mnogimi uradniki in trgovci mesta postati katoličan. Poslana je bila prošnja, ki jo je podpisal župan sam, na misijonarje brezmadežnega Srca Marijinega v nekem drugem japonskem mestu, da naj prinesejo katoliško vero v Mizu.

V mestu Mizu pa ni bilo doslej nobenega katoličana, niti enega ne.

V svoji prošnji so meščani izrazili prepričanje, da ima edinole katoliška Cerkev ključ do socialnega mira in socialne sreče.

Uradniki mesta so obljubili, da bodo misijonarjem podarili veliko posestvo, na katerem si bodo lahko sezidali cerkev in farovž. To posestvo je na najlepšem kraju mesta. Obenem so ponudili tudi veliko poslopje, ki bi služilo kot samostan za katoliške sestre.

Predstojnik misijonarjev, katerim je bila prošnja poslana, pravi, da bo uslišal dotično prošnjo, četudi je veliko pomanjkanje duhovnikov in oni, ki so tam, so šele novodošli in torej še ne znajo japonskega jezika tako dobro.

Po prošnji svetnice. – V mestu Spangler, Pa., živi osemletni deček z imenom

P. Martin, o.f.m.

Tony Cantalope, ki je bil ozdravljen po priprošnji sv. Frančiške Cabrini.

Mradi Tonček ni mogel hoditi zaradi boleznin v nogah in ni bilo upanja, da bi mogel spet kdaj hoditi.

Njegovi starši so veliko let hiteli od enega zdravnika do drugega, saj so obiskali celo specialiste v večjih ameriških mestih, a vselej brez uspeha. Vsi so rekli, da ni upanja.

Nazadnje se je cela družina obrnila na Mother Cabrini. Po dveh letih goreče molitve je Tony hodil na praznik sv. Frančiške. Od tistega časa hodi brez tezav vsaki dan, kot drugi otroci.

Slovenski novomašnik v Južni Ameriki. – Doli v Južni Ameriki v državi Čile je svojo prvo slovesno sveto mašo zapel salezijanec, preč. g. Petek Franc, doma iz Prlekije, na 12. decembra, ko je god Guadalupske Matere božje.

Skoraj vsa slovenska kolonija v okolici čilskega mesta Santiago se je zbrala za novomašno slovesnost,

ki se je vršila v kapeli tamkajšnjih usmiljenih sester. Do 28 Slovencev je bilo prisotnih.

Novomašnika je eden njegovih salezijanskih sobratov pozdravil v imenu njegove domače fare, njegovih domačih in ga spomnil dobrote božje, ki ga je rešila tako čudovito iz krvavih dni vojne in revolucije, ga povedla do mašniške časti in križa, med tem ko so njegovi sobratje sovrstniki darovali Bogu svojo prvo in zadnjo novo mašo – krvavo kot mučenci za vero in dom!

Nadalje ga je prosil, naj Vsemogočnemu, poleg žrtve, da nima ob sebi domačih v rodni fari, daruje tudi prošnje spominjajoč se vseh potreb od najbolj trpečih v domovini, do najbolj nežnih bitij naše krvi v tujini, da bi jo Vsemogočni obvaroval neizverjenju Njemu in domovini, ki je niti ne poznajo ne.

Nato je nastopila zastopnica novomašnikove matere – vzorna slovenska žena in mati, ki že dle časa biva v tujini in jo imajo za mater ondotnih slovenskih salezijancev, želi pa biti radi svoje skromnosti nepoznana. Povedala je novomašniku, da ga zvesta veri in versko narodnim običajem v imenu njegove matere, kot je navada v lepi Sloveniji, pokriža na čelu in s tem zadnjič vsega daruje Bogu, preden bo pristopil pred oltar Najvišjega. Izročila mu je lep križ z belimi nageljčki okrašen, želeč mu da bi mu bil uteha, pot, moč, knjiga

posvetovanja, da bi po njem se vedno bolj prisposobil Njemu, ki ga hoče sebi enakega.

Slavnostni govor je imel preč. g. Markuš, ki je pomenljivo razložil važnost, pomen in nujnost katoliškega duhovnika, ki človeka spremlja od zibeli do groba v vseh njegovih trenutkih življenja kot edini nesebični prijatelj, kot edini, ki more pomagati zaradi moči, ki jo je dobil od Boga.

Oni, ki so bili pričujoči, pravijo, da je težko povedati, kaj je srce vsakogar občutilo v tistih prelepih trenutkih, ko so slovenska srca spet pela Vsemogočnemu v materinem jeziku in v zavesti, da prosi za nje in daruje Njemu čisto daritev brat iste krvi in jezika.

Marijine moči nad zlobnimi silami so se spomnili z "Zmagala si, Devica slavna" in kot zaključek prosili Marijo, naj jim bo vodnica v večni pristan, toda, če je je tako vseč Vsemogočnemu, "Devica mogočna, Ti nas popelji preko morja, tudi preko tega, ki nas loči od predrage domovine."

Ob tej priliki so se spomnili prevzvišenega škofa doktorja Gregorija Rožmana, ki toliko trpi in dela za vse, in tudi g. Kreka, ki neumorno dela za narod.

V spomin Marijinih prikazovanj. — V zadnji številki tega lista ste brali o Marijinih prikazovanjih na Filipinskih otokih.

Zdaj pa pride vest iz onega kraja, da so že začeli

zidati novo kapelo na mestu, kjer se je Marija baje prikazala. Več katoliških dostojanstvenikov je bilo prisotnih, ko je bil položen vogelni kamen za kapelo. Med pričujočih sta bila tudi dva ameriška duhovnika.

Nova kapela bo zidana v čast Mariji, Srednici vseh milosti, kajti pod tem naslovom se je Marija prikazala.

Po novejših in bolj natančnih poročilih se je Marija prvič prikazala lani na praznik Marijinega imena, dne 12. septembra. Takrat so vrtnice padale iz nebes na zemljo in mnogo ljudi jih je videlo.

Mesto ali vas, kjer se je nebeška Gospa prikazala, se imenuje Lipa. Karmeličanka, sestra Teresita Castillo, je videla prikazni 15 dni zaporedoma.

Predsednik Truman hvaležen papežu. — Sv. oče, papež Pij XII., je po apostolskem delegatu v Washingtonu čestital predsedniku Trumanu, ko je ta januarja meseca pričel svojo novo štiriletno administracijo. Voščil je predsedniku in Združenim državam srečo in vse dobro za prihodnja štiri leta.

Truman je lepo odgovoril apostolskemu delegatu in ga prosil, naj pove sv. očetu, da je zelo hvaležen za njegove čestitke.

V svojem pismu je predsednik rekel, da bomo lahko kljub vsem tezavam z božjo pomočjo in z nepre-

stanim trudom dosegli pravi mir in prijateljstvo med narodi sveta.

Ob koncu svojega pisma je predsednik zapisal, da v teh težkih časih ne bo pozabil sledečih svetopisemskih besed: "Ako Gospod hiše ne zida, zastonj delajo, ki jo zidajo. Ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kdor ga varuje." (Iz psalma 126)

Iz teh besedi je razvidno, da je predsednik Truman globoko veren mož.

Odpustek za poljub prstana. — Na Angleškem v škofiji Westminster je kardinal Griffin izdal nov odpustek za 100 dni, če mož poljubi zakonski prstan svoje žene in oba skupno molita kratko in primerno molitvico.

Primerna molitev je lahko sledeča: "Daj nam, o Gospod, da v ljubezni do Tebe se bova medsebojno ljubila in živela po Tvoji sveti postavi."

Na cerkvenih vratih

Nabirali so za siromake. Na cerkvenih vratih je stal z nabiralnikom mlad fant. Starejši lepo oblečeni gospod in njegova fino napravljena žena sta šla v cerkev. Nabiralec je poprosil za reveže. Dobil je nevljuden odgovor: "Ali ne vidite, da greva v cerkev?" Fant je pravilno odvrnil: "Oprostite; nisem vedel, da niste kristjan."

S križem

in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

DVAINDVAJSETO POGLAVJE

FATHER BARAGA je imel za seboj že deset let delovanja ob Gornjem jezeru. Polovico teh let je prebil v La Pointu, drugo polovico v L'Ansu. Ob času njegovega prihoda je bilo Gornje jezero nekako mirno zatišje, saj so valovi dogodkov šli svojo pot mimo njega. Bili pa so to veliki dogodki, ko so nova ljudstva silila bolj in bolj proti zapadu Amerike in pripravljala ustanovitev nove mogočne države. Takrat je Baraga zrl na tiho vodovje v jezeru, ki je le tu pa tam nekoliko vzvalovilo pod pritiskom dogodkov, ki so se odigrali drugod v deželi. Toda sedaj, okoli srede devetnajstega stoletja, je dobri mož moral gledati, kako valovi so novega življenja spravili tudi Gornje jezero pod svoj nezajezljivi tok.

Te sile novega življenja so se izživljale gospodarsko, politično in dru-

žabno. Za Indijance ob Gornjem jezeru so pomenile doslej nepoznano nevarnost. Kmalu se je imelo pokazati, kaj prinaša tem krajem naval novih ljudi. Amerika je bila na tem, da postavi pred oči vsega sveta v vsej jasnosti velike prednosti in istočasno velike slabosti demokratične vladavine. Iz tedanjih razmer je z vso naglico prihajalo do tega in ni bilo več sile, ki bi zajezila tok novega življenja. Sila novega ustvarjanja je drvela naprej preko Amerike brez prestanka, za seboj je pa puščala ruševine do konca ubožanih indijanskih rodov.

Kakor v tistem dogovoru s temi človeškimi silami je tudi narava sama tiste čase močno oplazila Indijance.

Od nekdanj so bili rdeči divjaki za svoje vsakdanje življenje močno navezani na radodarnost zemlje in so živeli od njene dobre ali tudi slabe volje. Ob Gornjem jezeru je njihova prehrana v veliki meri odvisela od dobre letine divjega riža, koruze in belega krompirja.

Toda čeprav so se divjaki živo zavedali, da je v teh pridelkih njihovo življenje, se vendar niso kaj prida trudili, da bi obdelovali polja. Kvečemu so se ženske bavile s poljskim delom, moškim to nikakor ni šlo od rok.

Preden je Baraga prišel v L'Anse in začel učiti, kako se obdelujejo njive, se niso Indijanci nikoli lotevali takega dela. Da bi trebili zemljo in jo spreminjali v obdelana polja, jim še na misel ni prihajalo. Ženske, ki so imele na skrbi vsakoletni pridelek, so samo iskale v okolici dovolj zrahljane zemlje in so metale vanjo seme komaj malo pod površino. In tako pripravno zemljo so navadno našle ob rekah in potokih ali pa ob robovih posek, ki so jih bili napravili bobri. Vse, kar so jemale s seboj na setev, je bil dobro ošpičen količek in pest semena.

Po mislih tedanjih Indijancev je bil krompir hrano, ki se ni dalo obdržati za zimo. Treba ga je bilo pojesti takoj po dozoritvi in ga je zmanjkalo preden je prišel čas za zimski lov. Kar se tiče koruze, je bila sicer trdoživa, toda podnebje Gornjega jezera ni bilo ugodno zanjo. Indijanci so uživali koruzo tudi v storžih, preden so dozoreli. Kuhali so jih skupno z mesom ali ribami in to je veljalo za posebno slaščico.

Toda divji riž je pomenil Indijancem še mnogoveč kot korusa in krompir. Kadar je bila letina dobra, so se ž njim čedno založili in ni se jim bilo bati lakote. Rižno zrnje ni težko in so lahko nosili s seboj dosti veliko zalogo, ko so se pomikali iz kraja v kraj. Pokvaril se pa riž zlepa ni. Družina, ki je pospravila jeseni lep pridelek riža, je bila dobro zavarovana proti dolgi in trdi zimi.

Riž je uspeval v močvirni zemlji ob rekah in majhnih jezerih, pa je tudi rasel iz vode, ki je bila ravno dosti globoka, da je držala majhne čolne. Korenine je pognal globoko v glenasto blato in stebila niso silila visoko v zrak. Ko je dozorel, so šli Indijanci kar s čolni nadenj. Žetev in mlatva, oboje je bilo obenem opravljeno. Težke klase z že odstopajočim

“Preden je Baraga prišel v L'Anse in začel učiti, kako se obdelujejo njive, se niso Indijanci nikoli lotevali takega dela...”

zrnjem so grebli nad čoln in jih kar vanj omeli. Doma so zrnje dobro presušili na soncu, ga prevejali na vetru in shranili v vrečah iz živalskih kož.

Na splošno Indijanci niso imeli velike izbire v prehrani. Preradi verjamemo, da so imeli na primer mesa na pretek. Zgodovina pa ve povedati, da ga je bilo malo. Napačno je misliti, da so si z lahkoto nalovili srn, kolikor so hoteli. Resnica je, da danes najdete mnogo več srn ob Gornjem jezeru kot pred sto leti. Treba je pač vedeti, da se divjačina množi sorazmerno z množino paše. In v gozdovih tistih časov te ni bilo mnogo. Ko so pa gozdovi izginjali, je bilo paše zmerom več. In kolikor so Indijanci imeli divjačine v svojih loncih, jo je bilo lažje dobiti poleti nego pozimi, ker so v polletnih mesecih lažje prišli do pašnikov. Potovali so namreč s čolni po rekah in

in jezerih. Zopet je pa treba upoštevati, da se poleti meso ne drži. To je eden od razlogov, zakaj so Indijanci živeli iz rok v usta. Kak teden so sedeli pri samih poledinah, potem pa dolgo požirali slin ob praznih loncih.

Tudi ribe je bilo dosti lahko loviti poleti, pozimi pa le z velikimi napori in težavami.

Father Baraga je kmalu pregledal te probleme do dna. Temu primerno je zamislil svojo vzgojo za Indijance v L'Ansu. Njegovo delo je šlo za tem, da bi se ta narod naučil vsaj malo naprej gledati. Izvežbal naj bi se, da bi znal izrabiti tistih malo ugodnosti, ki mu jih je nudila skopa zemlja skupno s še bolj skopim podnebjem, obenem se pa zavarovati zoper veliko mero neugodnosti. Le žal, je mogel vzeti v svojo šolo le tiste Indijance, ki so se bili nastanili prav v bližini njegove cerkve. Pa je imel seveda tudi s temi dosti težav. Zlepa se niso mogli vživeti v kaj novega. Preveč globoko so bili zakopani v šege in navade svojih prednikov, ki so stoletja in stoletja živeli in delali tako kot rodovi pred njimi.

Proti koncu poletja leta 1849 se je začela nenavadno zgodnja deževna doba. Že v avgustu je nastopil mrzel in moker jesenski čas. Dež, dež - dan za dnem. Zdaj pa zdaj se je sprevergel v silen nalliv, ki je napojil zemljo do prenasičenja. Krotki potočki so narasli v drveče reke. Bregovi velikih rek niso mogli držati vodovja, ki se je razlilo brez zadržka preko dežele.

Kar je dozorevalo na vrtovih okoli Baragove naselbine, je kmalu vsaj v nižjih legah dež do dobra izpral. Klasje divjega riža ob vodah je bilo visoko prepravljeno. Kar nič pridelka se ni dalo spraviti skupaj. Tako je prišla jesen in za njo zima, pomoči pa od nikoder. Ameriška trgovina s kožami je nekaj let sem zmerom bolj ponehovala in večina njenih postojank v bližini L'Ansa je bilo zdaj že opuščeni. Indijanci so se bili privadili v teku dveh stoletij na gospod-

stvo predstavnikov velikih kožnih kompanij in postali v mnogih pogledih zelo odvisnih od njih. Zdaj je bilo naenkrat vse drugače.

V takem mračnem položaju je sijala na obzorju samo še ena nada. Zanašali so se na vsakoletno izplačevanje vladnih podpor, ki so se navadno delile pozno jeseni.

Še zmerom so prihajali glasovi, da misli washingtonska vlada seliti Indijance nekam na zapad. Toda zaenkrat do tega še ni prišlo. Podpis tozadevne pogodbe se je izvršil nekaj pozneje. Zaenkrat je vlada na drug način skušala zainteresirati Indijance za oddaljene kraje proti zapadu. To se je godilo tako, da je vsako leto določila bolj in bolj zapadne kraje za izplačevanje podpor. Leta 1849 je bilo objavljeno, da se bodo podpore delile pri Peščenem jezeru - kar je zares daleč od Gornjega jezera.

Po starem predpisu je veljalo, da mora vsakdo priti po podporo osebno, ali pa ne bo nič dobil. Večina ljudi ob Gornjem jezeru se je torej dvignila na pot proti Peščenemu jezeru. Z veliko nejevoljo so romali v kraje, ki jih niso imeli pri srcu. Potovanje je pomenilo nekaj sto milj po vodi, preko greben gričevja, včasih po brezkončnih samotnih stezah.

Father Baraga je slutil, da mora priti nesreča. Prigovarjal je svojim Indijancem okoli L'Ansa, naj ostanejo doma. In jih je res pregovoril.

Vreme ob Peščenem jezeru je bilo to leto izredno zoperno. Kar venomer je lil dež, potem pa za kak dan prepustil mesto snegu. Zaloga hrane, ki jo je bilo dobiti tam ali so jo prinesli s seboj, je bila malenkostna. In kako naj se spravijo pod streho vsi ti tisoči, ki so prišli z mislijo, da se po par dneh vrnejo? Seveda ob taki splošni mokroti tudi ognji niso hoteli goreti. Toda ljudstvo je čakalo, čeprav lačno, v mrazu in mokroti, do konca potrto in vsega usmiljenja vredno. Pa še v teh krajih, ki so jim bili že sami na sebi ob sile odurni. Kajpada se je morala pojaviti v takih okoliščinah

tudi vsakovrstna bolezen. Otroke so napadle morilne ošpiče, da so padali kot muhe. Grda griža je segala vsevprek po velikih in malih. V par dneh jih je umrlo precej nad dvesto.

Pa so kar čakali in čakali. Da bi ameriška vlada pozabila na svojo obljubo? Niso si mogli kaj takega misliti. Indijanec mora znati čakati in potrpeti, to je že v njegovi naravi. Vsak dan je bil bolj strašen in brezupen, toda še zmerom so čakali.

Tedaj pride od nekod pošta: Vlada je za to leto odpovedala izplačevanja!!

V popolni zmedi in di kraja potlačeni so se Indijanci zagnali na pot proti domu. Groza jih je obhajala. Bolnike so pustili kar tam, naj umrje vsak, kjer leži. In kdor je omagal šele na poti, je moral tudi tam obležati. Kdor je vzdržal, je hitel naprej, da pride do čolnov, ki so ostali v reki svetega Ludvika. Ko so dosegli ta

cilj, so našli vso reko globoko zamrznjeno. Na stotine čolnov so morali pustiti v ledu in so si v naglici napravili nekake snežne čevlje. Naprej, naprej skozi vso to strahotno zimo, naprej proti domu, pa naj se tako boli telo in dušo, pa naj se zgodi, kar se mora zgoditi. Takih polomov ta rod tekom svoje zgodovine ni mnogo doživel.

Baraga je ta strahotni dogodek do dna duše pretresel. Pa se ni postavljaj pred svojimi Indijanci, češ: pogledjte, kakšne nesreče sem vas obvaroval! Njegovi ljudje so ostali doma na njegov nasvet in vse to jim je bilo prihranjeno. Res so imeli kaj malo dejati v usta, toda kako je bilo šele drugod!

Misijonar je pa nastopil svoja obširna potovanja na vse strani med žalostni in bolni narod rdečkožcev. Tudi najhujša zima ga ni držala doma. Tolažil jih je, učil in prinašal zdravila.

|| *Blaženi Contardo Ferrini* ||

VELIKI PRAVOZNANEC Contardo Ferrini je bil 14. aprila 1947. v cerkvi sv. Petra v Rimu proglašen za blaženega. Ta učenjak 20. stoletja je bil rojen v Milanu 4. aprila 1859. Njegov oče Rinaldo Ferrini, profesor na politehniko v Milanu, je znan po svojih znanstvenih delih o toploti in elektriki.

S 17 leti starosti se je Contardo Ferrini vpisal na fakulteto vseučilišča v Paviji. Po štirih letih je promoviral za doktorja prava s tako sijajnim uspehom, da mu je vlada podelila štipendijo za dve leti nadaljnega študija v inozemstvu. Izbral si je Berlin, kjer je slovela vseučiliška pravna fakulteta pravnega učenjaka Savignya. Poslušal je tudi predavanja Dernburga, Mommsena in Caharija. Slednji ga je opozoril na rimsko-bizantinsko pravo. V tej stroki je pozneje Ferrini dosegel svetovno slavo.

Ko je mladi učenjak zapustil po dveh

letih neumornega študija Berlin, mu je nadškof Foerster izročil priporočilo, v katerem ga je pohvalil, da je zelo večš nemščine in pobožen.

Novembra 1883 se je namestil, komaj 24 let star, v Paviji kot privatni docent za zgodovino rimskega prava. Leta 1894 je postal reden profesor. Tudi na tem mestu, kjer je dosegel slavo svetovnega učenjaka in se mu je nudilo udobno življenje, je ostal vzgleden, globoko veren praktičen katoličan, ki je hodil vsak dan k sv. maši.

Zaradi prenapornega študija in dela se ga je lotila l. 1900 težka srčna bolezen. Komaj 47 let star je umrl 17. dne oktobra 1902 v svoji letni hišici v Sieni.

Contardo Ferrini je znanstvenik svetovnega slovesa. Dokazal je, da je imelo krščanstvo velik vpliv na rimsko-bizantinsko pravo. Da je kanonsko (cerkveno) pravo vzrastlo iz rimskega, je veljalo za

znanstveno dejstvo.

Ferrini je pa dognal, da je Cerkev imela velik vpliv na rimsko pravo v njegovi zadnji razvojni dobi. V delu "Pravna znanja Arnobija in Laktancija" je nedvomno dokazal, da se je tema dvema posrečilo uvesti v mnoge zakone pojem naravnega prava v zakonik. Tako je bila celotna stavba rimskega prava postavljena na novo podlago, na od Boga ustvarjeno človeško naravo.

Ne le od države sklenjen ali uveden zakon je vir prava, marveč na njegovo mesto stopi človeški naravi odgovarjajoča "primernost", nepisan zakon, ki se ozira na Boga kot najvišji pravni vir.

V svojem delu "Rimsko kazensko pravo" razlaga Ferrini, da veljajo načela naravnega prava vsled krščanskega vpliva od Laktancija dalje ne le za posamezne osebe, temveč za vse oblike človeških skupnosti. Človek kot socialno bitje ima naravni nagon, da se združi z drugimi ljudmi, da doseže zemeljske in večne smotre. Od Boga dani naravni nagon je naravni zakon, ki mu odgovarja naravno pravo, pravo, ki ga človek prinese z rojstvom na svet in ki mu ga ni opravičena nobena oblast odvzeti.

V zgodovinski in metafizični utemeljitvi naravnega prava je Ferrini dosegel svojo znanstveno veličino. Po pravici mu je visoka šola v Paviji postavila spomenik z napisom: "Knezu med poznavalci rimskega prava."

Ferrini je oznanjal svoje pravne izsledke v času, ko je ves pravniški svet priznal le "pozitivno" pravo. Savigny in njegova šola sta zanikala naravno pravo za človeške skupnosti. Državna oblast jih lahko poljubno ustvarja, prizna in zavrže.

Nekateri pravniki so pa celo posamezniku odrekli naravno pravni značaj.

V cerkvenem pravu so dolgo obdržali Savignyjevi nazori svojo veljavo. Ti nazori, ki smatrajo človeške skupnosti za dozdevno umišljenost, so lahko dalekosežnega pomena, saj je tudi Cerkev taka

skupnost, ali moralna oseba.

Napram takim zmotam je Ferrini rešil krščansko kulturno dobrino in objasn timerčno važno zgodovinsko resnico. Pod vplivom njegovih odkritij doživlja naravno pravo povsod vstajenje.

Uveljavilo se je v okrožnicah Pija XI., ki je jasno povdaruil, da je pravni pozitivizem nezdržljiv z mislimi katoliškega cerkvenega pravoznanca. To načelo je danes prodrlo med cerkvene pravoznance, ali kanoniste. Ne le posameznik, tudi človeške skupnosti so po naravnem pravu pravno sposobni.

Tudi v svetnem pravnem področju pridobiva naravno pravo svoja tla. Neprekršljivo pravo mora nadomestiti nasilje in samovoljo. Totalitarne države so pokazale, kam pripelje človeštvo absolutni pozitivizem (edino državno pravo in zakonodaja, brez ozira na naravno pravo). Tako pravo ustvarja lahko mednarodne razbojniko, ki po svoji volji delajo, vodijo države, sklepajo zakone, sodijo in vodijo totalne vojske.

To je kratek opis življenja in znanstvenega delovanja velikega svetovnega učenjaka. Dokazuje, da si vera in znanost ne nasprotujeta in da je globoko veren in pobožen katoličan lahko največji znanstvenik.

Dr. J. Česnik

Hrepenenje po Bogu

Potujmo v Kristusu
in pojmo tako,
da zagorimo v hrepenenju
po večnem mestu!
Kdor ima tako hrepenenje,
poje v srcu, četudi jezik molči..
Kdor nima tega hrepenenja,
je nem pred Bogom, četudi
vpije in trobi človeštvu na ušesa.

Sv. Avguštin

57. Trpljenje v peklu je hudo

1. V življenju more človek v trpljenju, pa če je še najhujše, dobiti od časa do časa vsaj nekoliko polajšanja in odpočitka. Bolnik morda trpi celi dan neznozne bolečine, pa pride noč in morda zaspi in mu je vsaj malo polajšano. Ne tako nesrečno pogubljeni. Zanj ni polajšanja, ni počitka. Jokati in zdihovati mora vekomaj, trpeti mora vekomaj in prenašati najhujše muke, ne da bi celo večnost dobil vsaj trenutek polajšanja.

Molitev:

To bi bil moj delež, o Jezus, ko bi me bil poklical iz življenja v grehu. Predragi Zveličar, ne branim se trpljenja, samo da Te bom ljubil.

2. S stalnim prenašanjem bolečine se je nekako počasi privadimo in jo lažje prenašamo. Čas omili trpljenje, ko je bilo v začetku za nas težko. Toda ali se jih bodo duše s tem privadile, da jih bodo večno trpele? Se jim bodo s tolikim trpljenjem zmanjšale? Ne! Muke pekla so take kakor v začetku, ko so padla v prepad brez dna.

Molitev:

*Vate, o Gospod, zaupam; ne bom osramočen vekomaj (Ps. 20:2). Vem, Gospod, da sem si pogosto zaslužil pekel. Toda vem pa tudi, da Ti nočeš smrti grešnika, temveč da se spokori in živi. O moj Bog, ne bom ostal trdovraten, temveč svoje grehe bom obžaloval iz cele svoje duše. Ljubil Te bom bolj kot samega sebe. Daj mi nazaj življenje, življenje v Tvoji sveti milosti.

3. V življenju se trpeči usmili sorodnikom in prijateljem, ki imajo sočutje z njim, in to mu je v polajšanje. Kako hudo bi bilo za človeka, ki bi trpel največje bolečine, pa bi ga njegovi prijatelji in sorodniki pri tem zmerjali in mu očitati njegove napake, radi katerih trpi in bi mu rekli: "Le kriči in divjaj in obupuj! Zaslužil si si to trpljenje." Nesrečni v peklu trpe različne muke, jih trpe neprestano, brez olajšanja ali omiljenja; pri tem pa nimajo nikogar, ki bi imel sočutje z njimi. Niti Bog ga ne more imeti, ker so njegovi sovražniki. In ne Marija, Mati usmiljenja, ne angeli, ne svetniki. Nasprotno še vesele se njihovega trpljenja. In pri vsem tem pa kaj počno s pogubljenimi dušami hudobni duhovi? Teptajo jih in jim očitajo zločine, ki so jih zagrešile proti Bogu in radi katerih so sedaj popolnoma po pravici kaznovane.

Molitev:

Sv. Marija, Mati božja, usmili se me, ker se me še moreš usmiliti. Priporoči me svojemu božjemu sinu. O Jezus, Ti nisi prizanesel sam sebi, da bi mogel imeti sočutje z menoj. Umrli si zame na križu, reši me! Moje zveličanje naj bo, da Te bom vekomaj ljubil. Žal mi je, o Gospod, da sem Te žalil. Ljubil Te bom iz celega srca.

Od posvetnega blaga si z Jožefom nisva nič obdržala kakor samo to, kar nama je bilo za življenje potrebno. Kar nama je ostajalo živeža, sva ga razdajala ubogim, in zadovoljna sva bila z malim, kar sva imela. — Sv. Brigiti povedala Marija, Mati božja.

v Ljubljani po ukazu škofa Jegliča.

Če hočete vedeti, kdaj bo dokončan prvi zvezek, vam ne moremo za sigurno povedati. Upamo pa, da bo vam na razpolago enkrat poleti, če Bog da. Drugi zvezek z apostolskimi listi in skrivnim razodetjem sv. Janeza bo pa moral čakati, ker ne zmoremo vsega na enkrat.

Prvi zvezek bo stal približno \$2.50, prav za gotovo pa ne moremo še reči, ker je to odvisno od vezave. Tisk v tem novem testamentu, ki je mnogim gotovo že znan, bo srednje velikosti, torej ne posebno debel in ne premajhen.

Kdor si želi imeti ta novi testament, naj nam piše in pove. Boljše pa je, da za enkrat ne pošiljate nobenega denarja, ker, kot rečeno, še ne vemo za gotovo, kaj bo cena. Samo vaše ime in naslov želimo, pa bomo vam poslali knjigo, ko bo zgotovljena in bomo tudi povedali, koliko vas stane.

*

V januarski številki smo naredili majhno napako glede novega naslova Fathra Alojzija, ki se je decembra meseca premestil iz Lemonta v Johnstown, Pa.

Za njegov naslov smo zapisali 464 Decker Ave., kar pa je bilo lani spremenjeno v 536 Decker Ave.

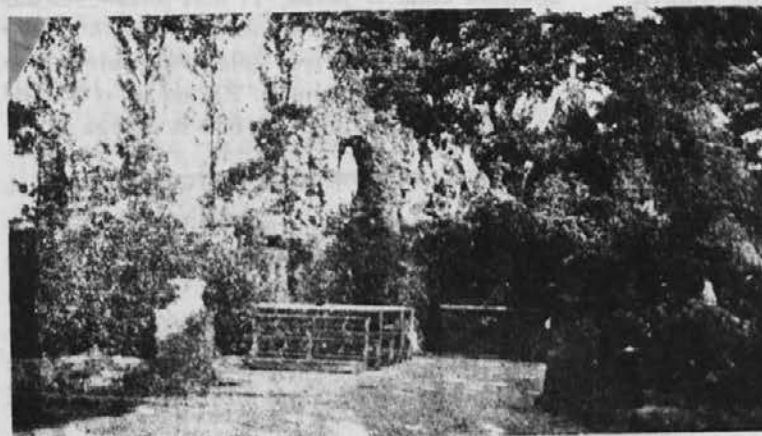
Ko je Father Rafael videl našo napako, je tako zakričal, da smo ga prav sem do Lemonta slišali. In kar naenkrat pride sem iz Johnstowna ploha pisem od Fa-

Mnogi ste mogoče že skoraj obupali, da bi res iz Lemonta izšel NOVI TESTAMENT, kakor je bilo objavljeno približno pred enim letom.

Res je že precej časa, a zdaj vam oznanimo, da smo končno začeli tiskati to zaželjeno knjigo. Jih je že dovolj takih, ki ga želijo imeti, torej se splača ga natisniti.

Dobili smo vsa potrebna cerkvena dovoljenja, tako da je vse v redu.

Za zdaj pa bomo natisnili samo evangelije in dejanja apostolov. Torej bo ta novi testament izšel v dveh zvezkih, ravno kakor ona izdaja, ki je izšla leta 1925

thra Rafaela in Avgušтина in Pija, ki so vsi kričali nad nami, naj se zbudimo iz spanja.

Tako nam zgleda, da gre za življenje in smrt, torej tem potom popravimo svojo napako, da ne pride na nas kakšno veliko gorje.

Zato še enkrat:

Rev. Alojzij Medic, o.f.m.
536 Decker Ave.
Johnstown, Pa.

*

Tu pa tam se kdo oglasi za angleško-slovenski slovar ali pa tudi za slovnico. Na žalost moramo reči, da teh nimamo na razpolago tukaj.

Angleško-slovenski slovar ali besednjak dr. Kerna si lahko naročite od Ameriške Domovine v Clevelandu. Naslov je:

Ameriška Domovina
6117 St. Clair Ave.
Cleveland 3, Ohio

Med vojno je v Ljubljani izšel slovensko-angleški slovar, ki ga je sestavil neki dr. Kotnik. Ta slovar je precej dober, toda ga je nemogoče dobiti ob tem času. Drugače bi bil zelo pripraven za naše ameriške Slovence, posebno za mlajše, ki bi radi brali slovenščino.

*

Začetka meseca februarja je Father Andrej Svete, lemontski gvardijan, pridigal za štiridesetno pobožnost v Johnstownu, Pa., pri naši cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa. Njegov brat, Father Avguštin, je župnik tamkaj.

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec bo naš brat Antonin, večni popotnik, svoje trudne kosti s seboj vlekel po mestu CLEVELAND, kjer bo naročnine pobiral. Priporočamo ga vaši dobrosrčnosti in gostoljubnosti, Bog in Marija pa naj vam povrnita.

Potem se je Father Andrej malo pomudil v bližnjem domačem mestu, Forest City. To je dobro, da se je mogel malo odpočiti v domačem kraju, saj smo ga precej izdelali tukaj.

Proti koncu februarja je Father Charles Medic vodil štiridesetno pobožnost v mestu Indianapolis, Ind., v cerkvi presv. Trojice, ki je bila prvotno slovenska cerkev, a zdaj ni več, ker je nadškof Schulte določil, da naj bo zdaj mešana fara z gotovimi mejami.

*

Brat Paškál je moral večkrat zadnji mesec oznaniti, da se je povečala družina naših krav tam dol v štali. Vse skupaj je prišlo na svet šest lepih teličkov, ampak izmed teh je samo ena telica, drugih pet je pa samih bikov. Zgleda, da bodo torej "fantje" imeli besedo pri štali in na pašniku letos.

*

Ta mesec začnemo objavljati potopis mladega slovenskega frančiškana v daljne kitajske misijone. Ta misijonar je p. Rudolf

Pifko, o.f.m., ves navdušen in goreč mož, ki bi čimprej pridobil vso kitajsko pokrajino za Kristusa.

Ta potopis p. Rudolfa najdete na strani 9. Gotovo ga boste z zanimanjem prebirali vsak mesec. Mogoče bo šlo do konca tega leta, ker je precej dolga stvar in slik bo dosti.

Potopis je nam poslal fr. Bazilij Valentin, o.f.m., iz Bolzano (Bozen), Italija, kjer on v begunstvu študira za duhovniški stan. Njegove pesmi ste gotovo že večkrat videli v tem listu.

Pater Rudolf je bil rojen leta 1919 na Slovenskem v Borovcih (Sv. Marko niže Ptuj). Leta 1937 je vstopil v frančiškanski red. Delal je leto novicijata v Kamniku, kjer je bil voditelj novincev p. Salezij Glavnik, bivši voditelj tukaj v lemontskem novicijatu za več let.

Preden je pa mogel p. Rudolf dokončati svoje študije za duhovniški stan, je moral z drugimi pobegniti na Koroško leta 1945. K sreči je isto leto prišel v Schwaz v Severnih Tirolah, kjer je v tamkajšnjem frančiškanskem samostanu nadaljeval svoje študije. Decembra meseca 1945, malo pred božičem, ga je prevzval škof Gregorij Rožman posvetil v masnika v Celovcu. Novo mašo je zapel v slovenski cerkvi v Hodišah.

Še dve leti nato je p. Rudolf nadaljeval svoje študije in jih srečno dokončal poleti leta 1947.

Že kot študent je p. Rudolf resno mislil na misijonski poklic. Na Kitajsko ga je vleklo srce. Torej ko je leta 1947 zgotovil vse svoje študije, je takoj prosil predstojnike za kitajske misijone. Dovoljenje je bilo dano. Kaj vse se je potem zgodilo, boste brali v njegovem potopisu.

*

P. Rudolf nam večkrat piše, kako se mu godi zdaj tam na Kitajskem. Govori seveda precej o nevarnosti pred komunizmom.

Takole piše:

“V zadnjih mesecih je bilo kamnjano in mučeno čez 85 misijonskih moči. Lepo stevilo! Bog daj, da bi kaj kmalu tudi prišla doba obilne žetve na njivi katoliške kitajske Cerkve. Prišla bo, o tem ne dvomim. A verjetno se bo grozeči bič in zatiranje katolištva pod komunisti raztegljo nad vso Kitajsko.

“Kar neverjetno je, kaj vse je že morala katoliška Cerkev tu prestajati. In kar doživlja danes, je še hujše. Ko včasih poslušam naše stare misijonarje, se človeku oko orosi. Odkod tolika moč in toliko junaštvo? Saj bi lahko mirno rekel, da je v pretekli dobi doživljala katoliška Cerkev na Kitajskem hujše čase kot pa v dobi prvih kristjanov. Po gozdovih so se skrivali, čez mestna obzidja so jih spuščali....in ob vsem je najbolj trpko to, ko se toliki izneverijo. Pa saj ni čudno. Navadno imajo le dva mese-

ca priložnost, da se pouče o katoliški veri. Nato min-ejo meseci, ko te razkrop-ljene ovčice med pogansko maso zopet lahko vidijo svojega duhovnega očeta.”

P. Rudolf je pripravljen darovati svoje življenje za svoje ovce, če bo treba. Le berite sledeče njegove besede:

“Danes je tu precejšnja panika. Rdeči val se s precejšnjo naglico vali proti jugu. Amerikanci so že zapustili naše kraje. Mislim: razni trgovci, protestantski misijonarji in zdravniki... Tudi za sestre bo treba poskrbeti. Verjetno bodo tudi nekateri misijonarji zapustili misijon. Zakaj postopanje komunistov je zares strašno.

“Že nekaj tednov sem razmišljal o tem. Moj sklep je: ostati na njivi Gospodovi. Tu sem in tu ostanem. Če treba, bom položil tudi svoje mlado življenje na oltar Gospodu, da bo le naša draga provincija živela in se razcvetela ter tudi misijonsko rodila obilne nove sadove.

“A eno Vas....iz vsega srca prosim: molite, veliko molite tudi zame, da bom vztrajal tudi v najtežjih urah. Saj gre za Kraljestvo Kristusa Kralja. Kar odkrito Vam povem, sram bi me bilo in bi nas vseh lahko bilo, če bi vsi misijonarji zapustili svoje kristjane in misijon. Čemu omahovati? Saj nam je Kristus vse to vnaprej napovedal.

“Ubogi pogani! Koliko deset in deset tisoči umirajo

vsak dan, ne da bi vsaj enkrat kaj slišali o Kristusu. In povem Vam, Kitajci so plemenito ljudstvo, vljudni do skrajnosti. Če pa jih kdo nahujška, pa ni čudno, ee jih nagoni zaslepe. Danes mora kitajska Cerkev ponovno v katakombe. Že skrbe za skrite duhovnike in za skrite škofe. Toda prišel bo tudi prelep in topel pomladni dan, ko bodo Gospodova kitajska polja rodila novo življenje in bodo zaživela v novi moči in polnosti.”

*

V februarski številki je bilo zapisano, da ima Mr. Kobal mačke pri sebi, ko dela v svoji tišljarni.

No, ti mački imajo še drugega prijatelja, pri katerem radi ostajajo. To je naš “Pittsburgh John” Flajnik, ki kuri pri nas. Mački gredo k njemu dol v “boiler room” vsak večer in ostanejo pri njem čez noč. Čez dan so pa pri Mr. Kobalu.

A ja, kot pravi brat Bonifacij, ne smemo pozabiti povedati, da bo Mr. Kobal 80 let star na 28. marca.

– Samostanski firbec

PUEBLO, COLO. - Piše Frances Volk: Spoštovani očetje frančiškani! Sem brala v novemberski številki, da se naj stari naročniki oglašajo. Torej jaz sem ena tistih, ki sem že od 1911. naročena na ta list. Naročila me je Mrs. Frances Roitz prec nekako ko sem v to deželo prišla. Sem pri njih živel in me je prijazna Mrs. Roitz naročila na list. Sedaj so stari 84 let, pa so oni prav pri prvih.

Kako sem ga zmerom z veseljem prebrala in seveda komaj čakala. Samo poprej je dvakrat na mesec izhajal. Zares je bilo nam težavno vsem tiste čase. Kdor je začel, je bilo največje vprašanje, s čim nadaljevati. Nam pa spet težko, ko je družina rastla, je bilo težko kaj podpirati. Pa z božjo pomočjo je šlo vse naprej, seveda počasi, in prišli smo tako naprej.

Zdaj smo vsi veseli, da je Ave Maria tako prišla daleč. Bog in Marija pomagata, da bi se množila in rastla tako naprej, da bi vsako hišo obiskala in učila. Če bodo njo poslušali, bodo na pravi poti stali. Že 38 let hodi v mojo hišo, pa mi ni še bilo žal za tisto, kar stane. In ni manjkalo za naročnino.

Le tako naprej delujte za njeno čast, saj narod je z Vami in Marija bo šla pred Vami še za naprej. Jaz vem, da bom - če bo božja volja - do svoje smrti njena zvesta naročnica.

ELY, MINN. - Piše Marija Skalar: Dragi urednik Ave Marije! V decemberski Ave Mariji (v Zapečku) je bila pesmica, da smo nosili ob času pred božičem Marijo

9 dni pred božičem od hiše do hiše zvečer ob 7 uri. Toda to molitev ali berilo je ena oseba brala naglas, preden smo nesli podobo v drugo hišo! Potem smo molili najprej angeljsko češčenje, potem pa rožni venec, po poti ko smo šli v procesiji. Ko smo pa končali, smo pa še litanije Matere božje. Ob sobotah in nedeljah smo peli, druge dni pa smo jih molili.

Torej to je molitev, ki jo jaz znam takole:

O, kako veselo in kratkočasno je zdaj pri nas bilo, ko smo Marijo, Jezusovo in pa tudi našo Mater pri sebi imeli! In zakaj bi ne bilo veselo? Saj je le tam prava sreča in veselje doma, kjer Marija z Jezusom in sv. Jožefom prebiva. Tudi nam se je zdelo, da imamo nebesa odprta, ko smo Marijo med seboj imeli.

Toda čas je kratek. Sonce k gnadi božji za goro hiti in samo, ko bodo zvonovi zazvonili in nam oznanili milo žalostno slovo, da, Marija od nas gre. Kajti dalje si ji mudi, ker se ima posvetiti rojstvo edinega Sina večnega Očeta, ki bo odrešil grešno zemljo in z Bogom spravi Adamovi rod.

Torej srečno hodi, srečno popotuj. Naj Ti da ljubi Bog srečne ljudi najti, kateri Te bodo radi vzeli pod streho in Ti lepo postregli. Preden pa, o Marija, še od nas greš, blagoslovi nam naše hiše, naše vinograde, naša žitna polja in vse, karkoli imamo. Spomni se tudi vseh tistih duš, ki so bile iz te hiše na pokopališče spremljane. Prosi zanje pri sedežu milosti bož-

je, da naj uživajo večno veselje in večno luč. Le preden od nas greš, nam vsem svoj blagoslov daj, našim dušam pa izprosi sveti raj. Amen.

V Šentvidu nad Ljubljano je 10. novembra umrla Ivana Skalar v starosti 71 let, delavka v tobačni tovarni. Bila je še samška. Ni imela nobenega svojega sorodnika. Tukaj je še brat Frank Skalar. Je jako rada prebiralava Ave Marijo. Saj sem jaz plačala zanjo. Kako rada bi jo še dobivala. Mi je pisala, da jo pogreša.

JOLIET, ILL. - Piše Michael Hochevar: Cenjeni očetje! Prejel sem Koledar Ave Maria. Je tudi jako lep in zanimiv, v kolikor sem ga imel čas pregledati. Opis slovenskih župnij in slike cerkva je nekaj zgodovinsko pomenljivega. Zdaj bomo Slovenci vsaj vedeli, koliko in kako velike župnije imamo in obenem tudikake cerkve imamo. Letošnji Koledar bo imel častno mesto v družinskem arhivu v vsaki slovenski katoliški hiši.

Naše čestitke in priznanje očetom frančiškanom za tako lepo in zanimivo knjigo, kot je Koledar Ave Maria za leto 1949.

Posebne pozdrave Father Benediktu, bratu Robertu in Vam, gospod urednik in upravnik.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

JOSEPH MIHELICH, Hines, Ill.
JOE STEPANICH, Jr., Chicago, Ill.
JOHN ILLER, Dearborn, Mich.
GERTRUDE MALAKAR, Aurora, Ill.
ANNA F. GOLE, Cleveland, O.
JUSTINE VELICH, Cleveland, O.
REV. JOHN GRUDEN, St. Paul, Minn.

ELY, MINN. - Piše Mary Pluth: Spoštovani mi urednik Ave Marije! Vam priporočam v molitev našega bodočega novomašnika, kateri bode pel novo mašo čez 17 mesecev, da ga bi ljubi Bog in Marija Devica srečno pripeljali pred oltar Najvišjega. Spomnite se ga, predragi mi duhovni očetje, v molitvi zdaj v teh prelepih božičnih praznikih. Prosite pri Mariji Pomagaj zanj, da bo postal goreč duhovnik. Tudi mene se spomnite v molitvi.

(Mi pa tudi vam, čitatelji Ave Marije, priporočamo tega mladeniča v molitev. Svet nujno potrebuje svete in goreče duhovnike. - Ave Maria.)

CLEVELAND, O. - Piše Gerti Zaman: Častiti gospod urednik in vsi Vaši sobratje, gospodje frančiškani! Stokrat Vam Bog plačaj za Vaš trud. Vse sva dobila v redu, najprvo med, potem pa Koledar Ave Maria. Letos je zares lepo urejen s slikami, tudi branje je zanimivo. Potem list Ave Maria sem že tudi prebrala, zelo zanimivo.

Bog Vam naj stotero poplača za Vaše skrbno delo. Moj mož je rekel, "Ubogi gospodje, ko imajo toliko skrbi, potem jih pa še ženske nadlegujejo, da bi še molile zanje. Le ve ženske molite, saj imate bolj čas. Jaz, ko sem pakete pokal, ko sva jih pošiljala v stari kraj, sem bil kar nervozen. Sem najrajši videl, da si me pri miru pustila. Tukaj pa toliko naslovov pisati. Saj dobro, da se jim ne zmeša," je rekel. "Jaz bi ne bil za takšen biznis."

NEW YORK, N.Y. - Piše Anna Stalzer: Ave Maria urednik! Na Ave Maria sem naročena prav od prve številke l. 1909, ko je list izšel tukaj v New Yorku v farovžu St. Nicholas cerkve na Second Street. Pomagala sem zavijati. Strašno smo bili veseli, ko ga je Rev. Kazimir Zakrajšek ustanovili. Takrat so vsi časopisi slovenski pisali proti veri. Ves čas do danes ga imam naročenega.

Sem v Bronx-u pa sem vendar šla na slavnost 40-letnega jubileja v slovenski cerkvi. Kot otroci svojega očeta smo bili veseli Father Zakrajška. Bili so takrat

tudi oče nas slovenskih deklet, tako so skrbeli za nas. Kar solze me oblijejo in nas vseh, ko se spominjamo tistih cajtov. Nikdar več ni bilo tako fletno v New Yorku kot takrat.

Kakor so nam povedali in vsi vemo, so ustanovili tudi slovenske Franciscan Fathers v farovžu na Second Street. Koliko so jih zato napadli brezverski listi, pa so vse potrpeli! Ustanovili so tudi tiskarno Slovenian Franciscan Press, nam tiskali knjige in liste, hodili po misijonih. V New Yorku bi nič ne bilo brez njih.

Je bilo na 40. jubilej tako lepo, da smo vsi stari pionirji jokali. Vse pridige smo slišali in vse je res, kar so povedali.

Pozdravljam Fathra Kazimirja Zakrajška, našega ustanovnika. Bog jih ohrani! Našemu Fathru Marcelu Marinsheku smo hvaležni, da so vse tako naredili.

Ne morem dosti v cerkev na St. Mark's Place.

CLEVELAND, O. – Pišeta John in Eva Ponikvar: Častiti fater! Kot sem bral v Ave Mariji, da bi radi videli, da se oglašajo stari naročniki na Ave Marijo, torej jaz imam list od prve izdaje, ko ste poslali na ogled pokojnemu John Lah kot zastopniku. To je že precej časa, ko ste bili še v New Yorku.

UNIONDALE, Pa. – Piše Carl Kovačič (farmer): Dragi Father! Pred kratkim sem čital v Ave Mariji, da želite zvedeti, kateri so stari naročniki. Ne vem natančno, ravno katero leto sem se naročil, gotovo pa najkasneje leta 1910, in sem od tedaj stalen naročnik.

WILLARD, WIS. – Piše Mary Snedic: Častiti očetje frančiškani! Dal Bog, da bi Vaše delo za prelepi list Ave Maria rodilo, kakor do sedaj, tako tudi v bodoče še mnogo let obilo dobrega sadu med katoliškimi Slovenci.

LEADVILLE, COLO. – Piše N.N.: Častiti očetje frančiškani! Vam pošljem dve molitvici. So prav stare sorte. So jih moja

mama in stara mama molile. Jaz bi rada videla, da bi te vrstice deli v Ave Maria, če boste imeli prostora.

I.

Prvo uro se priporočimo Bogu Očetu.
 Drugo, angelom varuhom.
 Tretjo, trem božjim osebam.
 Četrto, štirim evangelistom.
 Peto, peterim ranam Kristusovim.
 Šesto, svetemu Antonu.
 Sedmo, Mariji, Materi sedmerih žalosti.
 Osmo, svetemu Frančišku.
 Deveto, devetim korom angelov.
 Deseto, trem kraljem.
 Enajsto, tisočem devicam.
 Dvanajsto, dvanajstim apostolom Kristusovim.

II.

(Ta je primerna za postni čas ali pa za pred veliko nočjo.)

Velik petek se približuje, Marija žaluje.

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

FRANCES PUPIČ, N. Braddock, Pa.
 MRS. R. ROSA, Detroit, Michigan
 FRANK TOSTOVARŠNIK, La Salle, Ill.
 JOHN FILIPČIČ, Moon Run, Pa.
 ANNA PANION, Walsenburg, Colo.
 MATH. BILDHAUER, La Salle, Ill.
 LOUIS ARH, Greenwood, Wisconsin
 JOHN SOPČICH, Ahmeek, Michigan
 FRANK ZAJC, Ridgewood, L.I.
 FRANCES ANTONČIČ, Cleveland, O.
 MARY DEMSHAR, Presto, Pa.
 JOSEPH RUDMAN, Pittsburgh, Pa.
 ANNA PONIKVAR, Forest City, Pa.
 FRANK STERLE, Milwaukee, Wis.
 KATHERINE MAJERLE, Marble, Minn.
 MRS. M. ČELESNIK, Cleveland, Ohio

Naj počivajo v miru!

Judje se vkup zberejo, da bi Jezusa vjeli, prav trdno zvezali, v Jeruzalem peljali, na sodni stol posadili. Koliko zaušnic bi mu dali, Jezusa zasramovali, zapljuvali, Jezusu križ delali iz lesa, ki že 33 let notri v vodi je gniv.

Vse skale so pokale, vse ženske jokale. Tičica v zraku ostrmi, ribica v vodi omedli. Marija zasliši to, tri ure daleč omedli. Jezus pokliče svetega Janeza: "Pelji, pelji mojo Mater! Jaz sem ji večja žalost, kakor so mi vse bridkosti moje."

LA SALLE, ILL. – Piše Angela Bučar: Dragi očetje! Prosim, denite to v Ave Marijo. Imam toliko, za kar se lahko zahvalim blaženi Devici Mariji. Ona mi je že toliko pomagala. Imam zaupanje do nje, ko imam težave. Včasih ne molim z besedami, ampak samo mislim nanjo v svojem srcu. Rečem, "Ljuba Mati božja, pomagaj mi!" Božja Mati že ve, ko jo prosim za pomoč. Mislim, da sem zelo srečna. Prepričana sem, da mi more ona pomagati, noben drug ne.

PUEBLO, COLO. – Piše Mary Perko: Dragi gospodje frančiškani! Tisto pesem pa tudi jaz že znam, ki jo je spisala Johana Knaus iz Clevelanda.

Tudi pri nas smo Marijo prinašali od hiše do hiše in prepevali Marijine pesmi v mojih mladih letih. To je bilo veselje za nas v starem kraju. Tudi jaz še znam vse pesmi o sv. Jožefu in Mariji, ko sta šla v Betlehem.

Morda sem tudi jaz hodila se učiti krščanski nauk k tisti njeni teti. Smo ji rekli 'Bahova mati'. So bili že precej stari, To je bilo na Igu pri Ljubljani.

Le še kaj se oglasi, Johana Knaus iz Clevelanda.

PUEBLO, COLO. – Piše Johana Starcer: Častiti očetje frančiškani! Se tod Vam zahvalim za med, ki je tako dober, da bi kmalu še kante snedla. Vas prosim, da bi drugič malo večje bile.

Prosim, če je to Vam po volji, da bi

to priobčili v Kramljanju na zapečku, ker jaz sama tako rada prebiram, še o tistih debelih komarjih, ki so še meni nagajali tam lansko leto, da so me hitro spravili spat.

Častiti očetje, Vas prosim, če bi zapisali v Ave Marijo tole pesem o svetem Janezu, ki mi je prisla po tolikih letih na misel, ravno ko se je toliko bralo v svetem evangeliju v decembru.

Janez je korar bil,
lepe nauke je učil,
skozi lepe pridige
omehčal grešnike.

Kraljica je v cerkev
šla poslušat Janeza.
Kralj vpraša Janeza:
'Janez ti, povej, povej,
kaj kraljica se izpovej.'

Janez pa odgovori:
'Jaz pa rajši smrt storim,
ko o spovedi govorim.

Kralj se pa razsrdi,
Janeza zvezati pusti
in vrgli so ga v vodo
v reko Jordano.

In Janeza pa ne drži,
voda odslovi ga na suho,
in Janez se v nebesih veseli
in deli nam milosti.

To pesem sem pela, ko sem še otrok bila in tako sem se spomnila, ko sem enkrat vesela bila.

AVSTRIJA. – Piše dr. Janez Česnik: Velečastiti g. p. urednik! Po dolgem času se zopet oglašam. Nad pol leta sem težko bolehal in komaj malo okreval. Kako rad bi bil kaj zapisal v čast bažjo in korist bližnjega, a nisem zmogel. Če bi imel pisalni strojček, bi zmogel. Pa zaupam v v bažjo pomoč, ki sem je bil tolikokrat čudovito deležen v begunstvu.

Med tem je praznoval dragi mesečnik 40-letnico svojega obstoja. Bog ga ohrani še dolgo, dolgo v slavo Marijino!

Tudi p. Kazimir je praznoval 50-letnico redovništva, pa nisem mogel čestitati. Bog ga v zdravju krepki in ohrani.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU - Po \$5: Joseph Mihelich; po \$2: M. Turk, Mrs. A. Susman, N.N.; po \$1: A. Lopert, M. Prebelich, K. Kochevar, S. Yenke, M. Sivic, Mrs. M. Lesser; po 50¢: F. Oblak, C. Traven.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$24: P. Cemazar; po \$19: P. Laurich; po \$15: J. Iller; po \$12: J. Serich; po \$5: J. Primožich, J. Kocin; po \$4: A. Krantz; po \$3: A. Skrinar, M. Selak; po \$2: N.N.; po \$1.50: H. Podpadec, Mrs. Hrestak, R. Janezich; po \$1: Mrs. F. Ajster, B. Omahne, J. O'Korn, J. Turk, M. Kopac, J. Kalcic, M. Cekada; po 50¢: Mrs. M. Lesser, A. Jerman, J. Glivar, M. Ulmer, Mrs. F. Kriznik; po 25¢: M. Stampfel.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$25: Rev. J. C. Gruden; po \$10: A.F. Gole; po \$9: J. Velich, J. Iller; po \$5: Mrs. G. Malaker, J. Stepanich, J. Mihelich; po \$3.82: Mrs. V. Krajc; po \$3: A. Skrinar; po \$2.50: Mrs. M. Holtman, M. Hvalica; po \$1.50: F. Kovacic, M. Hocevar; po \$1: Mrs. F. Bachnik.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA - Po \$20: A. Yert; po \$10: Mrs. T. Payne; po \$8: F. Lupsina.

ZA LUČKE - Po \$5: A.F. Gole; po \$2: M. Tekautz, Mrs. J. Skufca; po \$1.50: M. Kastelic, F. Vende, Mrs. R. Zeleznicar; po \$1: M. Avsec, A. Pelcic, A. Burja, P. Kosir, J. Brezar, J. Filipcic, T. Karger, M. Pavlesic, V. Pogacnik, Mrs. B. Schweiger, J. Hocevar, Mrs. A. Krejacic, M. Jelarcic, M. Marino, G. Pavscl, Mrs. A. Kosec, Mrs. J. Bramor, Mrs. M. Bizjak, T. Kodolja, F. Grebenc, A. Stariha, J. Turk, Mrs. F. Kastigar; po 75¢: C. Krize; po 50¢: S. Kukljan, M. Alduk, Mrs. Luzar, Mrs. M. Hlad, Mrs. F. Ajster, A. Poljs, Mrs. I. Gruden, Mrs. Zadnik, Mrs. F. Hocevar, Mrs. A. Tagel, Mrs. Troje, M. Oblak, F. Pengal, Mrs. M. Bahor, M. Jamnik.

ZA SVETE MAŠE - Po \$64: Rev. F. Scheringer; po \$30: J. Kerzic; po \$10: J. Saletel, J. Mihelich, V. Sustersic, T. Jalovec, M. Hocevar; po \$8: M. Tekautz; po \$7: M. Turk; po \$6: P. Cemazar, K. Tostovarsnik, J. Kokalj, J. Filipcic, H. Kravcar, M. Skrinar, M. Pavlesic, M. Bildhaver, L. Raddell, P. Zagar, J. Iller, A. Stark, M. Marincic; po \$5: M. Kuhar, E. Gosak, M.G. Klaus, F. Vende, A.F. Gole; po \$4: Mrs. M. Bizjak, N.N., J. Saletel, A. Orehek, M. Cekada, J. Skufca, Mrs. V. Slana; po \$3: V. Pogacnik, F. Intihar, Mrs. M. Klobuchar, M. Martes, A. Schomig, M. Mullec, Mrs. A. Susman; A. Kodric.

Po \$2: Mrs. W. Wackerlin, A. Smole, Mrs. M. Vouri, Mrs. K. Claret, M. Kozaglav, Mrs. Luzar, Mr. Mrs. P. Droll, M. Toporis, G. Strainer, R. Markel, T. Karger, M. Stukel, B. DiNunzio, M. Golobick, P. Kotzian, Mrs. J. Skufca, F. Pengal, M. Seitz, K. Baltazic, J.-A. Cuzjak, M. Selak, J. Smith, J. Mulc, M. Stampfel, A. Sterk, M. Klun.

Po \$1.50: M. Janzel, M. Draz; po \$1: S. Kukljan, A. Kaplan, E. Csanadi, C. Traven, A. Grandic, M. Lesser, M. Hocevar, E. Bottari, J. Nemanich, M. Kozelj, A. Styduhar, J. Hocevar, E. Zabukovec, J. Serich, A. Hocevar, Mrs. F. Unetich, J. Kalcic, T. Banich, C. Koller, A. Rozman, F. Lupsina, J. Gosak, Mrs. Zadnik, A. Bezlaj, F. Govze, F. Kastigar, A. Kosec, J. Sustersic, Mrs. Douslain, A. Stariha, M. Krajc, J. Turk, J. Hocevar, M. Jamnik, J. Primožich, G. Urbas, J. Smrekar, M. Shemrov, M. Zelle, F.M. Kuznik, J. Sustarsic, T. Kodolja, M. Oblak, J. Glivar.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$5: Drus. Kristusa Kralja, Cleveland, Ohio, A. Skrinar; po \$1: A. Sterk; po 50¢: M. Misic.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, sv. Ani, preblaženi devici Mariji, sv. Janezu don Bosco, sv. Antonu za pridobljene milosti:

Mrs. Agnes Jakopič
Frances Tomsha
Mrs. Louis Muren
Phillipa Žagar
Maria Šivič

Cenik molitvenikov in devocijonalij

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjsimi črkami, mehki platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.

3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesijo, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.

4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinje, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.

5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Franciška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih franciškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Sloyene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

